

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
140**

V ŠEJN

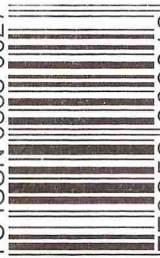
**CENA
9,90 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ZALUTALI METAK

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

DŽEK SLEJD

ZALUTALI METAK

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

ŠEJN
Broj 140

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
LOST BULLET

Recenzija
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marija KEČKEŠ
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ

Štampa 8. I 1991.
Tržište 16. I 1991.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – LOST BULLET

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Australija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D. D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Ustala je, lako se podupirući, naizgled beskrajno dugih nogu, gola golcata, tu bezmalo na dohvat ruke. Imala je divno izvajano telò.

Bio je to prizor koji je Šejnu oduzeo dah i istovremeno podstakao maštu do te mere da se nije ni upitao kako ona izgleda s preda.

Zar ona uopšte nije primetila da su vrata otvorena? Upravo je hteo da pokuca na vrata kadà se jedna ruka provuče uz njega i zatvori ih, tačno ispred Šejnovog nosa. Čovek iz Sedme brigade se okrete naglo i ukoči.

– Ti uopšte nisi kavaljer – kazao je visoki, plećat momak držeći revolver uperen u Šejnov trbuh. Smešio se ljubazno. – Ne viri se nepoznatim ženama u sobu. Da je neko ranije tako bezočno posmatrao kraljicu od Sabe bio bi sigurno ustreljen.

– Misliš kamenom – kazao je Šejn.

Izraz lica krupnog momka se u magnovenju promenio. Namrštio se.

Suviše kasno mu je dospelo do svesti da u ono vreme u Egiptu nije bilo vatrenog oružja pa se nije moglo ni pucati. No momak nije bio sam. Iza njega su se bila postavila još trojica sličnih tipova, takođe sa revolverima u rukama uperenim u Šejna. Ona gola lepoticica je najverovatnije pripadala ovoj družini ili su je bili najmiliji da bi ga privukla a oni mogli da ga napadnu s leđa.

To nije bila sumnja koja mu se uvukla u svest, nego činjenica! Uostalom, trebalo je samo baciti pogled na ove tipove. Svi su bili uredno odeveni i svi su nosili veliko i napadno prstenje. Po dva na svakoj ruci. Jedan od njih je imao čak i zlatne zube. Verovatno su ovi zlatni zamenili zube koje mu je neko izbio pesnicom.

– Sokolov želi da te vidi – kazao je momak ispred njega, a drugi dodao – Veliki knez!

– Veliki knez? – iznenadio se Šejn. Sokolov je bio Rus. Ali veliki knez? U to je čovek iz Sedme brigade osnovano sumnjao. No tako su ga ljudi nazivali jer se tako i ponašao.

– Da, on je veliki knez – ponovi revolveraš nestrpljivo.

Šejn podiže ruke na trenutak.

– Čemu onda ovakav postupak? Ja sam društveni čovek i prihvatam pozive.

Čovek koji je stajao ispred njega se naže, ne menjajući izraz lica da bi mu izvukao revolver iz futrole. No, šta to bi? Iznenadio se. „Kolt“ nije bio tek tako zadenut u futrolu, nego kao zakovan. Dva puta je uzalud pokušao da izvuče oružje, a onda pogleda iza sebe. To je upravo bila Šejnova šansa. Trajala je ne duže od otkucaja srca. No, i to je bilo dovoljno. Izbio je momku oružje iz ruke i tako

ga žestoko lupio desnicom u bradu da mu je glava odletela unazad. Uhvatio ga je da ne padne i privukao ga sasvim uz sebe služeći se jednom rukom dok je drugom oslobodio sigurnosni remen jedva приметnim potezom palca, a onda oružje stavio pod bradu. Pri tom je pustio da ga momak povuče unazad pa su pali s treskom na vrata. Šejn je u njih udario leđima prisećajući se da iza njih boravi vlasnica tako primamljivog tela, koja ga je vešto namamila.

Bila su četvorica ali ni jedan nije bio dovoljno pažljiv niti brz. Kad su se trgli i pribrali koliko-toliko, bilo je prekasno. Mogli su, naime, da pogode samo svog pajtaša a nikako Šejna.

– Gubite se! – kazao je Šejn i oni su poslušali odmah i krenuli. Staklasti pogled četvrtog ortaka bio je za njih dovoljno rečit.

Gledao je za njima dok su odlazili. Prišli su stepenicama i nestali. U međuvremenu se osvestio i momak u njegovom naručju. Pogled mu je bio opet bistar pa nije bilo bojazni da će pasti. Pustio ga je i gurnuo ispred sebe.

Tek osvešćeni lupež izgleda nije mogao da sredi svoja čula, naročito ne šesto. Naglo se okrenuo i hteo da napadne Šejna. No ovaj je bio brži. Udario ga je tako snažno nogom otpozadi da je kao kapultiran poleteo prema stepenicama, zatim niz njih, da bi na kraju okončao padom. Čuo se tresak kojim je ovo bučno putovanje prema predvorju završeno.

Čovek iz Sedme brigade se, međutim, nije više bavio time. Otvorio je vrata sobe pred kojom se nekoliko trenutaka ranije odigralo sve. Ušao je u sobu i zatekao dugonogu devojkicu odevenu od glave do pete. Ispod ruke je držala pletenu torbicu. Čekala je, ali ne njega. To se, uostalom po izrazu njenog lica moglo zaključiti. Sada je mogao da je vidi spreda. Na njoj nije bilo ničeg naročitog, bar tako mu se činilo. Imala je tanka usta i dug nos. Pogled na nju bez odeće i s leđa obećavao je daleko više. Uostalom, zbog toga nije ni došao u njenu sobu. Hteo je da sazna šta to veliki knez očekuje od njega.

Devojkica je prigušeno kriknula i stavila ruku na usta. Šejn je zatvorio vrata sobe i naslonio se na njih.

– A sada mi ispričaj šta je sve ovo trebalo da znači?!

Piljila je u njega nesposobna, kako je izgledalo, da se pomeri i da proslovi reč. Imala je veoma lepe oči. Trepavice su joj bile namazane crnilom, a očni kapci imali zeleni odblesak. Pogled joj se usmerio na vrata kao da očekuje da će joj neko od revolveraša priteći u pomoć.

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom.

– Napustili su bojno polje. Svi do jednog. To i nisu neki veoma borbeni petlovi!

Gledala ga je pravo u oči. – Bila sam prinuđena na to – promucala je.

– Da meni pokažeš zadnjicu?

Videlo se da je užasno uplašena, da je obuzeo neizrecivi strah.

– Da li su ti rekli zbog čega?

Samo je nemo zurila u Šejna.

– Jesi li ih ti pitala zbog čega?

Odmahnula je glavom. Šejn se pomerio i otvorio joj vrata.

– Briši odavde!

Hrabro je koračala prema vratima, zastala ispred njih i pogledala ga. – Lorc je bio kod mene i kazao mi šta treba da radim. Posle toga smo još govorili o novcu.

Sejn nije mogao a da se ne nasmeje. – Jesi li bar dobro prošla?

Preko devojinog lica prelete nagoveštaj smeška. Očigledno je bila zadovoljna zaradom. Nije kazala ništa ali je, što je brže mogla, napustila sobu.

Lorc! Ko li je to Lorc, pitao se Šejn? Stajao je na pragu i gledao za njom.

Vratio se u svoju sobu. Pri tom mu je palo na pamet da je uopšte nije pitao za ime, a trebalo je. No, morao je dalje, a veliko je pitanje hoće li se još ikada sresti. Kada je ušao u svoju sobu čekalo ga je još jedno iznenađenje. U njoj je sedeo stariji čovek. Odeća mu je bila nalik na onu koju nose kopači u nalazištima zlata u San Pedro planinama dok kopaju za neodoljivim, sjajnim metalom. Tragaju dugo a još ništa nisu našli. Delovao je kao zapuštena skitnica. Nije mogao ni da nasluti šta ovaj čovek hoće od njega.

– Dobar dan – kazao je starcu. – Vi ste verovatno zalutali u pogrešnu sobu.

– Vi ste Šejn, zar ne?

Čovek iz Sedme brigade skide „stetson“ i baci ga na krevet. – Taj sam! Vi ćete mi verovatno odati sada ko ste i zbog čega ste mi učinili čast da me posetite!

– Moje je ime Lari Fartman! Upravo su batinaši Sokolova hteli da vas odvuku do njegovog prestola. – Starac se resko nasmeja. – Nije im, međutim, uspelo. Čestitam, Šejn!

Šejn priđe postelji i sede. O Fartmanu je slušao mnogo i tog čoveka zamišljao sasvim drugačije. Bio je veoma bogat i moćan, pun nesavladljive volje da postane još bogatiji i još moćniji. Uz sve to ova pojava nikako nije mogla da se uklopi. U ovim prnjama izgledao je kao da je svoj sopstveni sluga, pa i gore. Inače, njegovo ime bilo je poznato severno i južno od Rio Grande i tačno toliko daleko je i dosezala njegova moć.

– Ako ste došli k meni da bih vam pomogao da uklonite velikog kneza, mogli ste sebi da uštedite taj trud – kazao je Šejn.

– Meni je potreban neko ko će me štititi, Šejn! Posle svega što sam čuo o vama vi ste pravi čovek za taj posao!

Čovek iz Sedme brigade razvuče lice. – Vi ste čuli za mene i o meni? Šta to, na primer?

– Da ste dobar čovek!

Šejn ga je iznenađeno odmeravao. Šta li sad ovo treba da znači? Fartman je imao veliko transportno preduzeće koje je čak potisnulo sa svojih puteva i kompaniju kakva je „Vels Fargo“. Osim toga je severno od Santa Fe imao nekoliko rudnika metala, čitavu vojsku pratilaca, čuvara i revolveraša. Šta mu je sad još i on bio potreban?

– Zbog čega hoću vas? – Fartman se nasmejao resko. – Zbog toga što Sokolov ima istu takvu nameru. Šta ste mislili zbog čega vam je poslao svoje ljude na vrata. Ne, radije bih vas video među svojim

ljudima, nego kod njega. Vi ste osoba posebnog kalibra i zbog toga vas ne bih hteo imati za protivnika.

Šejn odmahnu glavom. – Nema govora o tome da bi me Sokolov mogao zavrbovati. Pa ja sam upravo...

– Rasterali ste njegove izaslanike i poslali ih kući! – upao mu je Fartman u reč. – Pa onda nema razloga da ne prihvatite moju ponudu. Nudim vam prvorazrednu zaradu!

– Žao mi je. Svoje ime ne želim da upisujem ni na vašu listu.

– Ma nemojte – uzviknuo je Fartman prezrivo.

– Ja već imam posao.

Sada ga je bogataš posmatrao pravo u oči koje su odražavale nevericu i podozrenje.

– Naravno to ne znači mister da sam protiv vas – uveravao ga je Šejn.

– Za koga radite?

Uskratio je Fartmanu odgovor. Bolje rečeno, kazao je da radi za sopstveni račun. Naravno ovde je stigao po nalogu Sedme brigade, ali to nije mogao da kaže jer je bila tajna. Sedma brigada je znala o borbi za moć između Fartmana i velikog kneza Sokolova, Šejn, međutim nije bio zbog toga poslat ovamo u oblast Rio Grande. Bio je za petama dvojici koji putuju po ovim krajevima i navodno se izdržavaju preprodajom konja. U stvari, nude ljudima kakvi su Sokolov i Fartman svoje usluge. Za odgovarajuću naknadu uklanjaju naznačenog protivnika i to tiho i neprimetno, tako da na nalogodavca ne padne ni tračak sumnje. Istina, ne nude svoje usluge samo ljudima koji sklanjaju protivnike i konkurente u borbi za moć. Ubijaju, isto tako, krunske svedoke, nepoželjne naslednike suparnike, svaku vrstu neprijatelja i nepoželjnih osoba. Najčešće ni ne traže razlog zbog kojeg treba nekog ubiti. Ne žele da znaju. Zanima ih samo i jedino visina nagrade za takav posao.

To je bio pravi razlog zbog kojeg se Šejn smestio u hotelu u Santa Fe. Istražitelji Sedme brigade bili su mišljenja da će se dvojica plaćenih ubica ponuditi Fartmanu ili Sokolovu jer se pročulo da ta dvojica vode žestoku borbu za uticaj i moć u ovom delu zemlje. Naravno, obojica na jednoj strani jer koliko se znalo nisu imali običaj da rade na suprotstavljenim stranama. Njihov stil rada je bio određivanje cene usluge i ako je prihvaćena ništa više. Ni rukovanja, ni razgovora. Samo plaćanje tražene sume a onda je naznačena osoba za 48 sati bila mrtva.

Nikada za sobom nisu ostavljali tragove nego ponekad samo razloge za sumnju bez čvrstih dokaza. No to do sada nije bilo dovoljno da budu stavljeni iza brave i rešetaka ili pak odvedeni na vešala, gde im je zapravo i bilo mesto.

– Šejn vi to meni ne možete prirediti! – kazao je Fartman žustro.

– Ja nisam veliki vojvoda, prevarant i lažljivac kako je to poznato o njemu. Ako nećete da radite za mene moram insistirati na tome da neodložno napustite Santa Fe.

– Neću dozvoliti, niti sam ikada dozvoljavao da mi neko propisuje šta ću činiti ili od čega odustati, da li ću ostatati ili otići – kazao je Šejn odlučno. – Moje prisustvo u Santa Fe nije usmereno protiv

vas. Niti protiv Sokolova. Prema tome, ostavite me na miru ili ću postati neprijatan.

– Imao sam s vama najbolje namere, Šejn. Zbog toga sam i došao kod vas. – Ustao je i prišao vratima dodajući preko ramena. – Imate na raspolaganju 24 časa.

Fartman otvori odlučno vrata Šejnove hotelske sobe s namerom da izađe.

– Trenutak! – uzviknuo je čovek iz Sedme brigade oštro.

Fartman se okrete u mestu i pogleda svog sagovornika mračno.

– Nemojte mi slučajno slati vaše revolveraše i natovariti ih meni na vrat! – upozorio je. – U protivnom ću vam pesnicom sabiti nos!

– Rekao sam da imate 24 časa! – procedi bogataš kroz zube. Izašao je iz sobe zatvarajući s treskom vrata. Šejn opsova!

U pismenom upozorenju Sedme brigade bilo je naročito naglašeno da ne upada među velike vodenične kamenove. Ubice će raditi samo za jednog od dvojice moćnika, Sokolova ili Fartmana.

Nepotrebno upozorenje! Odavno je došao i bez Sedme brigade na takvu pomisao. No izgleda da je već sedeo između dve stolice. Uostalom možda je i u zabludi pa se našao baš između dva vodenična kamena.

II

Sve novosti, naročito one najsvežije u gradu saznaju se za kockarskim stolovima. Međutim, ljudi za kojima je tragao ne odaju se nigde ničim. Uostalom, poslednje novosti baš nisu mnogo zanimale Šejna dok je sedao za jedan od kockarskih stolova u otmenom hotelu. Tu su se vrlo prilježno bacale kockice.

Crnokosa lepotica s raskošnim kovrdžama i licem kao u lutke vodila je igru. Držala je banku. Pozdravila je novopridošlog samo lakim pokretom glave a onda se sagnula sasvim napred da bi pokupila kockice i izgleda da bi joj on mogao pogledati u dekolte. Grlo mu se u trenutku osušilo pa je bio zahvalan kelneru što mu je doneo čašu viskija a da ga on uopšte nije naručio.

Kada je ispio viski, pogledala ga je. Sjaj u njenim očima kao da je bio podešen da ga zaslepi. Već je bio čvrsto uveren da je ovu lepoticu uspeo da osvoji. Ustvari, došao je ovamo da bi utvrdio ili saznao nešto o dvojici ubica. Da li su već stigli u grad? Hteo je da popije pivo i uloži deset dolara a onda ode. Sada o tome nije više razmišljao. Čudna misao prošla mu je kroz glavu: fasada ove lepotice i izgled s leđa one plavuše od ranije to bi bila žena snova! No može li se to imati?

Šejn je gubio. U prvoj igri a zatim i u drugoj. Devojka se, po svemu sudeći, služila nekim prljavim trikovima. Međutim nije mogao otkriti kakvim. Pošto je izgubio i u trećoj rundi nije imao više visoko mišljenje o ovome što se za stolom zbiva. Konačno ostavio je tu 1400 dolara. Bio je to iznos za koji kauboj mora voema dugo da radi. Šejn baš sada nije bio pri parama.

Kraj njega je sedeo Kinez koji je mirisao na naftalin. Skočio je sa stolice i poturio lepotici pesnicu pod nos.

– Ti varaš! Sve je markirano! I čaša i kocke! – Kinez je bio van sebe od besa. Hoću nazad svoj novac! Ceo iznos!

Time je devojkę doveo u veliku nepriliku. Grom i pakao! Šerif u ovom gradu je bio veoma oštar momak i nije uopšte mario varalice bilo koje vrste. Odmah bi ih strpao iza katanca.

Toga se upravo setio Šejn kada je Kinezu izmakao stolicu u trenutku kada je ovaj hteo da sedne. Niko to nije primetio samo su se svi iznenadili kada Kineza nije bilo na vidiku i kada su ga videli da sedi na podu.

Nastala je neopisiva gužva. I ostali igrači su je krivili za svoje gubitke. Za svim stolovima je igra prekinuta. I gosti, a i personal gledali su u istom pravcu i čekali da vide šta će se dogoditi. Jedan krupije je uz pomoć kelnera pomogao Kinezu da ustane. Ovaj je od uzbuđenja govorio na svom maternjem jeziku pa niko nije razumeo šta kaže.

Šejn se u jednom koraku stvorio uz lepoticu. Videla ga je da dolazi i odmah mu ponudila ruku i dozvolila mu da je izvede odavde. Niko to nije primetio. Trčali su hodnikom i krenuli uz stepenice. Pri tome su iz bleštavo osvetljene kockarnice došli u mrak. Zastali su na jednom stepeniku i pokušali da jedno drugom uhvate pogled. Bila je oznojena i zadihana. Miris njenog parfema i njene kose ga je ošamućivao. Prišli su bliže jedno drugom pali u naručje i strasno se ljubili.

Sve se dogodilo spontano. Nije pružala nikakav otpor niti je strahovala od toga da će je neko videti. Šejn je pritisnuo uz zid i zadigao suknju. Ona je to dopustila. On je uze tu stojeći, na licu mesta, iako su se neka vrata kraj njih mogla otvoriti. No nijedno nije na to pomišljalo.

Stajali su zatim priljubljeni jedan uz drugog bez daha, zagrejani i sačekali da im se uzbuđenje stiša. Šejn je poveo u svoju sobu. Ni jedna reč nije bila potrebna. Na način koji ga je sledila osećalo se da je saglasna. Nije palio lampu. Pomogli su jedno drugome da se oslobodi odeće i našli se u postelji. Ljubili su se i grlili tako strasno i neobuzdano, tako da nisu došli u priliku da izuste ni jednu reč. Zora je već rudela a Šejn nije znao ni ko je ona i kako se zove.

Zaspali su, a kada je Šejn otvorio oči sunce je već obasjavalo sobu. Žena koja mu je spontano postala ljubavnica nije više bila tu. Znači sve je ovo bilo samo za jednu noć?

Šejn je nije video celog dana. Međutim, kada je u kasnijim satima stupio u kockarnicu sedela je za istim stolom za kojim i prethodne večeri. Odmah je zaboravio na ljude koje je tražio. Već sama njena pojava dozvala je u sećanje prethodnu noć i uticalo da mu krv brže prostruji žilama. Morao je dva puta da udahne duboko da bi prikrrio uzbuđenje. Pogledala ga je uputivši mu zaljubljen osmeh.

– Zdravo lepa devojkę! – došapnuo je sedajući za sto.

– Zdravo – uzvratila je poklanjajući mu jedva primetan zaljubljeni osmeh.

Srećom, za stolom su sedeli drugi gosti. Čovek iz Kine je tog jutra hitno otputovao. Ona i krupijei živeli su od hotelskih gostiju koji su najčešće provodili tu samo jednu noć. Ni sada nije igrala ispravno. U svakom slučaju dozvolila mu je da dobija, tako da je ponovo stekao bezmalo sve što je prethodne večeri prokockao.

Gledali su se, dodirivali kolenima i krišom milovali jedno drugom ruke. Šejn je ostao do kraja. I ponovo ni jedna reč nije bila potrebna. Sporazumeli su se pogledima, pridigli, napustili salon zagrlili i krenuli uz stepenice. Dospeli su u mračni hodnik u kojem su se grlili i ljubili dok je on nije povukao u svoju sobu. To nije bilo obično ponavljanje prethodne noći nego strast i ljubavno umeće koje Šejn skoro nije doživeo i koje ga je ponelo u čvrsto naručje neutažive strasti.

Ponovo se probudio u postelji sam. Međutim znao je da će je večeras videti ponovo. Još uvek joj nije znao ime, niti ko je ona. Voleli su se tako strasno i zaneseno da nisu izmenjali ni jednu jedinu reč.

Dok je sedeo u malom hotelskom restoranu namenjenom doručku i jeo, Šejnu priđe i sede za njegov sto neki mlađi čovek. Šejn ga pogleda i namršti čelo. Momak je bio mršav i bled, lica punog bubuljica. Nosio je kaput pomodnog kroja, „Princ Albert“ potpuno nov, tamnoplave boje. Bio mu je tako veliki da ga je mogao dva puta omotati oko tela.

– Dobar dan, mister Šejn – kazao je bleđi, bubuljičavi tip i iscerio se nesimpatično.

– Da li smo mi već imali neki kontakt ili neki zajednički posao? – pitao je Šejn dajući tonom kojim je to izgovorio na znanje da ga smatra nepoželjnim i da sa njim ne želi da ima nikakva posla.

– Do sada nismo – uzvratila mršavko – ali će se to sada promeniti na neko vreme. Mislim da ćemo češće bivati u poslovnom kontaktu svakodnevno.

– Pusti konačno ti mačku iz džaka ili ću ti izmaći stolicu – kazao je čovek iz Sedme brigade nestrpljivo. – Ko si ti i šta hoćeš od mene?

– Zovem se Lafan. Leo Lafan – kazao je bubuljičavi momak. – Gospodin Leo Lafan. Ne volim da me oslovljavaju sa ti! Na to sam baš alergičan. Dakle, pazite...

– Razvući ću te tako zeštoko da ćeš se naći ispod stola. Najverovatnije bez zuba!

– Mogu vam saopštiti da se firma dokopala Džesike i da je drži zarobljenu.

– Firma?

– Tako je gospodine Šejn, firma!

Šejnu je na trenutak nestalo daha. Odmah je shvatio o čemu se radi. Ni u snu ne bi pomislio da će na ovakav način saznati njeno ime. Dakle, zove se Džesika! Firma o kojoj ovaj lupež govori otela je Džesiku i koristi je kao taoca da bi ga prinudila da popusti, da bude na kolenima. Odmah je pomislio na Fartmana. Međutim ni Sokolov nije bio isključen.

– Šta hoćete od mene?

– Samo jednu malu uslugu! – Lafan se nagnuo napred i kazao tako tiho da ga je samo Šejn mogao čuti – Treba za račun firme da sreditte Sokolova. Tada ćete dobiti Džesiku nazad neozleđenu. U svakom slučaju samo onda. Ako budete pravili teškoće poslaćemo vam je preko „Vels Fargo“ kompanije. U sanduku, lepo zapakovanu i mrtvu.

Šejn oseti kako ga svrbe pesnice. Najradije bi ovog pasjeg sina zveknuo da mu od lica napravi testo. No iz iskustva je znao da to ne vodi ničemu. Ne dok ti pasji sinovi budu držali Džesiku kao taoca.

Ako treba da ubije Sokolova, znači da je nalogodavac čiji je posrednik ovaj bubuljičavi tip, bogati Fartman. Jasno kao dan!

– Briši odavde! Gubi se! Hoću da razgovaram sa tvojim gazdom, poruči mu to!

– Nemojte me oslovljavati sa ti, kazao sam ili ću ti curu sređivati svako veče i svako jutro. Ja mogu doći do nje, a vi ne možete!

Šejn je kipteo od gneva.

– Osećate li se sada bolje? – pitao je Lafan podrugljivo.

– Ako je neko od vas samo dotakne naći ćete se svi u paklu zajedno! – Šejnov glas je više ličio na hripanje.

– Ne bi trebalo da nam pretite – uzvratilo je momak zvanično i hladno.

– To nije bila pretnja nego obećanje i to čvrsto kao granit!

Lafan ustade, vrati stolicu na mesto i stavi ruke u džepove.

– Imate na raspolaganju 48 sati mister Šejn. Inače... Uostalom već sve znate!

Čovek iz Sedme brigade ga je gledao netremice.

– Daću vam jedan predlog. Sokolovu ćete najbolje ugasiti sveću na njegovom ranču! – Rekavši to, bubuljičavko se okreće na petama i izađe iz restorana.

Šejnu se činilo da mu se nebo sručilo na glavu. Bože moj, Džesika, prošlo mu je kroz glavu. Šta mora da otrpi ta lepa devojka njeza radi!

Fartman! Taj pasji sin je hteo da mu zavrne šiju u ovom času. Šejn nije hteo čak ni da se raspituje u hotelu ko je to motrio na njeza i tako saznao za Džesikinu i njegovu vezu. Ne! Bio je čvrsto rešio da bane pravo kod Fartmana u kuću i da ga rastrgne na licu mesta ako odmah ne bude izdao naređenje da puste Džesiku.

Obuzet gnevom izjurio je na ulicu. No ispred hotela se već malo pribrao i ohladio. Gledao je ispitivački oko sebe pretresajući pogledom svaki kutak i prolaz. Naravno od Lafana nije bilo ni traga. To, uostalom, nije ni očekivao.

Srećom mozak mu je opet radio bistro i precizno. Vratio se u hotel seo za sto i doručkovao. Ako je želeo da ima bilo kakvu šansu mogao je da preduzme sve mere opreznosti i da dejstvuje tako da priredi Fartmanu iznenađenje. Konačno, nije se radilo samo o njegovom životu nego i o životu Džesike. Ti lupeži, pre svega, Fartman, računaju na to da će kao ujedeno otrovnim paukom, besan i neobuzdan uleteti kod bogataša.

Ne, tom lupežu neće na taj način olakšati posao! Pošto je završio doručak prišao je recepcioneru u predvorju. Ovaj mu predusretljivo reče:

– Čime vas mogu uslužiti mister Šejn?

– Malo pre me je posetio mister Lafan. Leo Lafan. Sada sam se setio da mu nisam saopštio sve što sam imao, ali mi on nije ostavio adresu. Da slučajno ne...

– Mister Lafan je zaposlen u radionicu teretnih kola mister Fartmana. Sigurno ćete tog mladog gospodina naći u računovodstvu.

Šejn se ukopa u mešt. Srce mu je živo zakucalo. Dakle, ipak Fartman.

Prirediće tom starom kopilanu pravo iznenađenje!

– Hvala vam – kazao je portiru i otišao u svoju sobu.

*

Kada je pao mrak napustio je hotel. Revolver kalibra 45 nalazio mu se u futroli za pojasom, nož u sari desne čizme a „parker“ puška, dvocevka u futroli na levoj strani.

Velika trgovačka kuća na pijačnom trgu pripadala je Fartmanu. Da bi utvrdio da li ga neko prati krenuo je prvo drugim putem. Glavna ulica je bila tako osvetljena kao usred bela dana, jer su goreli svi ulični fenjeri, a iza svih prozora se moglo videti svetlo. Uputio se do stare stočne pijace. Tamo je po strani od glavne ulice iskoristio mali stari trg u mraku da bi se pritajio, zavarao put i posmatrao prolaznike. Niko ga, međutim, nije sledio. Svi su išli svojim putem mimo njega. Uostalom, zbog čega bi trebalo da motre na njega kada Džesiku drže kao taoca?

Upravo je hteo da krene kada je ugledao nečiju priliku kako nailazi iz glavne ulice. Tip je zastao nasred trga stare stočne pijace i obazirao se oko sebe. Šejn je imao neodoljivu želju da dokopa tog momka i da ga pritisne. No morao je misliti na Džesiku. Ona bi u prvom redu bila izložena još većoj opasnosti ukoliko, bi počinio i najmanju grešku.

Pritajio se zgrčen na uglu jedne kuće. Momak za kojeg je verovala da ga sledi, prošao mimo Šejna na dohvrat ruke i produžio dalje zamakavši u mračnu ulicu. Sačekao je dok mu nije nestao iz vida i dok nije bat njegovih koraka utihnuo sasvim a onda se vratio u glavnu ulicu i uključio u reku prolaznika – šesira duboko navučenog na oči. Tako je stigao do pijačnog trga. Kada je stigao tamo pitao se da li je uspeo da umakne svojoj „senci“ da li je on već javio Fartmanu da je na stočnoj pijaci izgubio čoveka kojeg je sledio.

Osoba kakav je Fartman mora da živi opasnim životom. Budući da je bio izuzetno bogat mora da je imao stražare koji su bdili nad njim danonoćno.

Ceo donji sprat velike trgovačke kuće bio je u mraku. Samo je gornji sprat bio osvetljen. Šejn je prošao kraj velike kapije dva puta ne bi li kroz okna mogao nešto da razabere. Obišao je sve pa je otkrio da se na zgradu motri i iz zadnjeg dvorišta gde su se nalazile skladišta. Upravo kod sporednih vrata je sedeo neki momak na

prevrnutom buretu. Primetio ga je tek kada je ovaj povukao dim iz cigarete i njen vrh se zažario samo na trenutak.

Čovek iz Sedme brigade se povukao nazad i ostao uz ogradu koja se nalazila iza skladišta i bila zaklonjena bujnim zelenilom. Mogao je tu da se kreće, istina pogrbljen i veoma oprezno a da ga čovek kod sporednih vrata ne vidi. Zapravo primetio ga je tek kada je stao ispred bureta. Trgao se i hteo da poskoči, ali je Šejn već podigao dvocevku i prislonio je momku na grudi.

– Sa „parker“ puškom u ruci možeš proputovati celu zemlju – kazao je. – Ovo što držim upravo je „parkerica“. Ako povučem obarač imaćeš rupu u grudima, i to tako veliku da bi u nju odrastao čovek mogao da smesti glavu.

– Ko si ti?

– To nema značaja. Tiče se samo i jedino Fartmana. S njim imam ugovoren susret. Odvešćeš me sada k njemu a da pri tom ne skrećeš tamo unutra pažnju na nas. Teško tebi ako se samo mrdneš levo ili desno. Tada bismo pokušali da vidimo kolika bi rupa na grudima bila.

– Da, ali...

– Nema nikakvog ali! – prekide ga Šejn u pola reči.

Čovek nevoljno ustade s bureta. – Ne znam hoće li to moći da se sprovede.

– To će biti tvoja briga! – upozorio ga Šejn i izvuče mu revolver iz opasača, a zatim opipa da nema skrivenog oružja. – Kreni napred i ne zaboravi da sam te upozorio.

Čovek je bez reči išao prema vratima a Šejn za njim, držeći mu dvocevku naslonjenu na leđa.

Ispred stepeništa gorela je svetiljka. Šejn je i pri njenoj oskudnoj svetlosti mogao da vidi dvojicu revolveraša koje napolju sa ulice nije mogao da primeti. Okrenuli su se na trenutak. Čovek iz Sedme brigade je tako okrenuo pušku da revolveraši nisu mogli da joj vide veličinu niti kalibar. Mirno i opušteno je koračao sa stražarem uz stepenice. Sa svakim pređenim stepenikom bivalo je sve svetlije. U hodniku na gornjem spratu nije bilo nikoga. Čuli su se samo glasovi, ništa više. Stražar priđe jednim vratima i pokaza na njih rukom. Sada je Šejn tek mogao da vidi da je stražar u stvari veoma mlad momak. Gurnuo ga je odlučno u stranu, otvorio vrata na kojima je na jednoj pločici bilo ispisano Fartmanovo ime i ušao u prostoriju.

Na stolu je gorela lampa, a dve na zidovima. Za stolom je sedeo Fartman sa još trojicom ljudi. Jedan od njih bio je odeven u svetlosivo dvoredno odelo. Druga dvojica su bila odevena kao goniči stoke u kariranim košuljama, prslucima bez rukava i sa teksaškim čizmama na nogama. Svaki od njih je imao zadenut u futrolu revolver kalibra 45 iznad desnog bedra. Bili su to revolveraši iz prve garniture.

Fartman nije čak ni bio iznenađen. Zavalio se nazad i napregnuo to posmatrao Šejna.

– Šta? Šta se to zbiva? Jeste li promenili mišljenje?

Šejn obiđe sto i nasloni mu dvocevku na rame.

– Prokleti idiote! Ako povučem obarač iskidaću vam tu poganu glavu na parčiće. To ni jedan lekar na svetu više ne bi mogao da iskrpi!

Fartmanove oči se pretvoriše u dva uzana proreza. Dvojica revolveraša skočiše bez oklevanja i postaviše se u poziciju za borbu. Gospodin u svetlosivom odelu gledao je čas jednog čas drugog.

Čovek iz Sedme brigade pokaza palcem leve ruke na dvojicu revolveraša. – Ovi momci bi trebalo da se čuvaju toga da ovde napadaju. Pošaljite ih odayde i naredite da dovedu Džesiku! I to ovog časa, odmah!

– Džesiku? – Fartman počeo da trepće iznenađeno – Koju to Džesiku. Za ime neba sklanjajte mi tu prokletu sačmaricu s vrata!

– Dajem vam deset minuta! Tada devojka treba da bude ovde ili ću povući obarač, – siktao je Šejn.

– Ne razumem o čemu vi to govorite, Šejn – tvrdio je uplašeni Fartman. Izraz Šejnovog lica uterao mu je strah u kosti. – Doista ne znam. Ne poznajem nikakvu Džesiku.

– Govorim o Džesiki za čiji život treba da uradim određenu stvar, to jest da za vaš račun likvidiram Sokolova.

– Šta? – Fartmanu samo što oči nisu ispale iz duplji.

Šejn je na trenutak pogledao u zemlju i zamislio se.

– Vi mora da ste sišli s uma! – tvrdio je Fartman s mukom hvatajući vazduh.

– Nemojte pokušavati da obilazite kao mačak oko vruće kaše ili ćete dobiti po tintari! – pretio je Šejn.

– Slušajte vi! Ne možete na taj način razgovarati s mister Fartmanom – upozorio ga je jedan od revolveraša.

Čovek u svetlosivom odelu još je uvek gledao čas jednog čas drugog i pri tome očigledno umirao od straha.

– Ti se drži po strani! Ja govorim sa Fartmanom. Prema tome, zaveži gubicu. Ako doista hoćeš da učiniš nešto za svog gazdu diži se smesta i idi po Džesiku. Dovedi je ovamo. Ja sam vraški nervozan pas. U jednom trenutku ću povući obarač. Zbog toga treba da budeš što pre ovde sa devojkom. Tako ćeš možda sprečiti najgore!

– Šejn, zaboga, o kojoj to Džesiki govorite? – pitao je Fartman očajan. – Ne poznajem nikakvu Džesiku. Nikad nisam ni poznavao devojku s takvim imenom.

– Ona radi u kockarnici hotela – objasnio je Šejn.

– Tamo nikada nisam zalazio.

– Neka nova cura je tamo zaposlena. Radi tek nekoliko dana. – objašnjavao je jedan od revolveraša. – Zove se Džesika.

Izraz lica čoveka iz Sedme brigade se malo promenio.

– Dakle tu smo, lagano prelazimo na stvar. Neka je sada jedan od vas dovede.

– Šta to treba da znači? – pitao je Fartman nestrpljivo. – Ovde u mojoj kući nema nikakve Džesike, ta devojka se ne nalazi ovde.

– Da li je Lafan još u zgradi? – pitao je Šejn.

– Lafan? – iznenadio se Fartman. – Šta je s njim? Ne, u ovo vreme se on ne zadržava u trgovini.

– Kako sada stvari stoje niko nema nameru da se pomeri s mesta. Brojaću do tri i onda pucam!

– Šejn! – zagrme Fartman, i tresnu pesnicom o sto. – Ta Džesika nije ovde, a osim toga ja uopšte nisam zahtevao da vi ubijete Sokolova. Kako ste samo došli na to? Ja nikada ne bih dao nalog da se bilo ko ubije, pobogu! Odjednom stari bogataš razrogači oči. Kao da je sada shvatio o čemu se radi. – Grom i pakao, Šejn! Hoćete li možda da tvrdite da sam ja zarobio tu Džesiku, da je moj talac, kako bih vas prinudio da ustrelite onog razmetljivog Rusa?

– To mi je preneo mladi čovek, vaš službenik! – uzvрати Šejn. – A sada počinjem da brojim do tri. Jedan...

– Šejn, vi ste sigurno ludi! – vikao je Fartman uzbuđeno. – Ja nikada u životu ne bih dao nalog da se neko ubije i sigurno ne bih kidnapovao neku ženu.

– Povucite takvu optužbu nazad, čoveče! – javio se revolveraš.

– Dva!

– Šejn, pretražite kuću! U međuvremenu ćemo dovesti ovamo Lafana. On stanuje samo nekoliko kuća odavde. Sve je ovo užasan nesporazum, velika zabluda u to sam siguran. – Fartman je čas bio bled čas crven. – To je jedna sasvim pogrešna pretpostavka. Ja čak uopšte nisam zainteresovan za smrt tog Sokolova. Njega ću srediti tako što ću ga dovesti do bankrotstva! Kada do toga dođe sam će otići odavde! Šejn, vi mora da radite za njega i sve ste iz nekog, samo Sokolovu znanog razloga, inscenirali! Priznajte da je tako. Stari bogataš je podigao ruku i zapretio prstom. Ja sam vas upozorio prilikom posete u hotelu. Doista sam vas smatrao mudrijim.

Šejn je pritisnuo cevi sačmarice na slepoočnicu starog trgovca, tako da je ovaj morao da iskosi glavu.

– Odmah ću reći – tri! I ako tada Džesika ne bude ovde zbogom zauvek. Ne brbljajte toliko. Bolje bi vam bilo da se prekrstite! Imate li neku želju, poslednju mislim?

– Šejn, sačekajte! Misisipi, idi i dovedi Lea Lafana samo brzo. Tada će se sve razjasniti. Leo Lafan nije nikada bio kod vas Šejn. Neko se poslužio njegovim imenom da bi se ružno poigrao sa mnom.

Vrata se otvoriše i jedan od revolveraša izađe iz sobe. Čulo se kako trčeći grabi niz stepenice.

– Preklinjem vas Šejn! – molio je Fartman hrapavim glasom. – Budite za ime boga razumni dok se sve ne bude razjasnilo. Kunem vam se da nisam oteo tu Džesiku niti bilo koju ženu da bih vas prinudio da ubijete Sokolova. To je apsurdno!

Šejn je već neko vreme bio pokoleban ali to nije pokazao do sada. Pokolebala ga je činjenica što Fartman ni jednog trenutka nije zapretio da će nešto učiniti nažao Džesiki ukoliko ne skloni „parker“ pušku s njegovog vrata. Odjednom je osetio klecanje kolena pri pomisli da je možda ovde kod pogrešnih osoba i da gubi vreme koje bi Džesiku moglo stajati života.

Fartman kao da je osetio šta se u Šejnu zbiva. Primetio je promenu.

– Morate mi verovati, Šejne. Molim vas budite slobodni i pregledajte celu kuću. Možete i da ispitajte moje ljude. Narediću svima da vam daju jasan i tačan odgovor.

Misisipi se vratio veoma brzo. Nosio je to ime jer je kao sasvim mali nađen na obali reke Misisipi posle užasne poplave. Tada je voda odnela ogromne površine obale reke i mnoga imanja zajedno sa kućama. Ljudi koji su našli dete uzeli su ga pod svoje i odgajali dajući mu ime reke kraj koje je nađen – Misisipi! Vratio se sam.

– Ni traga od Lafana! Od jutros ga niko nije video. Ni kod njega kod kuće, a ni ovde u trgovini.

– Šta? – Fartman je snažno pesnicom tresnuo o sto. – Izgleda da je tačno ono što ste kazali. No Lafan je kod vas bio po nalogu nekog drugog. Kakvi su vaši odnosi sa tom Džesikom? Da li je ona vaša žena?

Šejn ga je posmatrao, pustio sačmaricu da mu klizne nadole i samom sebi se učini malim, ružnim i pre svega izuzetno glupim.

– To samo može značiti da Sokolov ima i drugih neprijatelja protivnika ili suparnika! – kazao je Fartman odlučno. Ja na primer u odnosu na svoje protivnike koristim drugačije metode.

– Pretili su mi! Samo zbog toga sam došao ovamo – priznade Šejn.

Fartman ponovo ispruži kažiprst kao neki učitelj:

– Nemojte više lupati glavu time, Šejn! Ako se budete izvinili cela stvar će biti zaboravljena ja sam čak spreman da vam pomognem da nađete Džesiku.

Kao pokisao pas Šejn se protresao i kazao:

– Izvinjavam se. Molim vas za oproštenje. Bilo je to veoma teško prevaliti preko usana. Pri tome ni sam nije znao da li da proklinje samog sebe ili da se smeje. Promašaj je bio ogroman i neprijatan.

Počinio je očiglednu grešku. Trebalo je da se na trgu prilepi uz čoveka koji ga je pratio i pretvori u njegovu senku. Sada se, međutim, mogao jedino nadati da njegova greška neće stajati Sokolova. Moraće da govori sa velikim knezom da bi saznao koje neprijatelje osim Fartmana još ima.

Bilo je prekasno da ove večeri još jednom krene da nešto preduzima, da osedla konja. Legao je na počinak da bi sledećeg jutra krenuo rano ujutru i potražio razmetljivog Rusa. Slutio je da će razgovor s njim biti prilično mučan.

Ranč Sokolova koji je pokušao da se bavi i prevozom pa iz tog razloga došao u suparništvo sa Fartmanom, nalazio se u prostranoj kotlini južno od grada na obali Rio Grande.

Niko od ljudi na ranču nije poznavao Šejna. Oni koji su ga posetili u hotelu izgleda da nisu bili na imanju. Šejn je tražio da razgovara sa Sokolovim i jedan od njegovih čuvara ga povede do velikog kneza.

Veliki knez, kako su ga mnogi oslovljavali uz podsmeh, pođe posetiocu u susret u dnevnoj sobi desno do predvorja velike rančerske kuće. Čoveku iz Sedme brigade se učinilo da sanja.

Uprkos letnjoj žegi nosio je krznenu kapu i rubašku od bleštave svile a preko toga do kolena dužu jaknu pletenu rukom, jahaće

pantalone i kozačke čizme. Šejn je tako odevene osobe video na slikama koje su predstavljale ruske careve i vladare.

Sedi zulufi su mu uokviravali lice. Sokolov je imao prodorne sive boje i posmatrao posetioca nekom mešavinom arogancije i glumljene ravnodušnosti.

– Ko ste vi? – pitao je.

– Šejn!

Sokolov se očigledno trže i pogled mu se ukoči.

– Lorc! – povikao je prekožno na svog revolveraša koji je doveo Šejna.

Ovaj odmah izvuče „kolt“ i stupi dva koraka u stranu kako bi bolje nepoželjnog posetioca držao na nišanu.

– Šta vi hoćete? – pitao je Rus dubokim glasom.

– Ja sam ucenjen, na mene neki vaš neprijatelj vrši strašan pritisak. Molim vas da mi kažete ko bi to mogao da bude. – Odmah je odmahnuo rukom i dodao: – Nemojte mi reći da je to Fartman. On nije u pitanju, utvrdio sam.

– Ja imam samo jednog neprijatelja – Fartmana!

– Ja sam ga ozbiljno pritisnuo i proverio – govorio je Šejn odmahujući glavom. – Bio je to moj promašaj, pogrešan potez. On sa tim nema ništa.

– S čim? Sa tom ucenom? – raspitivao se Sokolov s podozrenjem. Ja vas ne razumem najbolje, Šejn. Vi ste ucenjeni? Zbog čega i čime? Naravno i ko vas je ucenio?

– Ko me je ucenio? Pa ja sam zbog odgovora na pitanje i došao kod vas. Moja ljubavnica je oteta. Meni je preko jednog posrednika saopšteno da ako želim da je ponovo vidim živu i zdravu da vama ispalim jedan metak u srce!

Na licu velikog kneza se pojavio grč kao da ga je neko ošinio bičem – Fartman! Vi dolazite od Fartmana! Taj vas je pas poslao ovamo... Lorc!

Revolveraš je prišao odmah uperio Šejnu revolver u bedro i izvukao mu „kolt“ iz futrole. Šejn je namerno ostavio svoju „parker“ pušku skrivenu ispod bisaga na konju.

– Ja ovamo nisam došao po volji tog pasjeg sina Fartmana, nego zbog toga da od vas saznam ko su ti ljudi koji žele vašu smrt da bih mogao da im banem u jazbinu i dobro nagazim na rep!

– Fartman! – ponovio je Sokolov. – Ja imam samo jednog neprijatelja a to je Fartman. Taj seljak! Taj nesavesni pasji sin! Ja znam samo jednog čoveka koji je spreman na takvo delo i to je, ponavljam, Fartman!

– Nije Fartman – gotovo mu odbrusi Šejn, očigledno razdražen. – Slušajte me mister Sokolov. Rok koji su mi lupeži dali je 48 sati. Polovina tog roka je već istekla. Ja sam zanemario da razgovaram sa vama jer sam verovao da to može biti samo Fartman!

– On to i jeste! – uzviknuo je Sokolov dok su mu sive oči preteće sevale.

Šejn se već nalazio na ivici očajanja.

– Mister Sokolov vi kažete Fartman a ja kažem nije. Do kada treba tako da se natežemo? To će moju ljubavnicu stajati života.

Razmislite malo. Vi očigledno imate i druge neprijatelje. Ja vas molim da mi samo kažete ko bi još osim Fartmana to mogao da bude. Moja draga će nastradati zbog toga što se naš dvojica prepiremo oko toga da li je u pitanju Fartman ili nije.

– Vi treba da me ubijete ili će u protivnom oni ubiti vašu ljubavnicu?

Šejn udahnu duboko vazduh da bi se savladao.

– Tako stoje stvari, mister Sokolov.

– Fartman! – kazao je Rus po deseti put. Pri tom se bezmalo zagrcnuo.

– Vi dakle nećete da mi pomognete. Ja sam došao k vama i otvoreno položio karte na sto. Umesto da vam je drago što ne popuštam pod pritiskom i ucenom iako ta banda drži moju dragu, vi samo ponavljate – Fartman!

– Mister Sokolov ima ovde jednog neprijatelja – tvrdio je revolveraš Lorc.

Čovek iz Sedme brigade ga pogleda i pokazao na Rusa. – On ne živi baš dugo na ovom ranču. To mogu biti ljudi koji ga poznaju od ranije.

– Ja nikada nisam imao neprijatelja. Ja sam uvek bio ispravan čovek i držao se božjih zapovesti. Te reči su mu kao podmazane i veoma teatralno prešle preko jezika.

Šejn je bio pri tome uveren da ovaj lažni veliki knez podvaljuje. Sigurno je da u njegovom životu ne postoji samo jedna tamna mrlja. Bilo bi prilično zanimljivo saznati na koji je način došao, na primer, do novca da kupi ovaj veliki ranč.

Šejn je delovao munjevito, istrgnuo svoj revolver iz Lorcove ruke i vratio ga u futrolu na svom opasaču.

– Nadam se da će mi uspeti da svoju ljubav oslobodim i pri tome saznam ko su ti ljudi koji žele vašu smrt. Ako bi tada saznao da su hteli da vam dođu glave jer ste uradili neke mračne stvari doći ću ovamo i izvući vas iz vaše jazbine. Ako bi se nešto mojoj dragoj dogodilo bolje je da više ne budete ovde.

Sokolov ga je gledao ćutke.

Šejn razvuče lice. – Dakle, ne pada vam na pamet ko to hoće da vas ubije. Čoveče, mene razlog ne zanima, želim samo da saznam ime da bih pronašao svoju ljubavnicu.

Veliki knez ga je gledao ne menjajući izraz lica. Stisnuo je usne i procedio:

– Odlazite Šejn! – kazao je revolveraš s neskrivenom oštrinom u glasu.

– Doći ću ponovo! – kazao je Šejn na kraju okrenuo se i uputio prema portalu. U njemu je sve ključalo od besa. No tada mu kroz glavu prođe jedna iznenadna misao. Zastao je i vratio se dva koraka nazad.

– Mogli biste mi ipak učiniti jednu uslugu da bih imao dovoljno vremena da raskrinkam te bandite. Nemojte nekoliko dana napuštati kuću da bih mogao da im saopštim da ste mrtvi.

Bio je to samo pokušaj, ništa više. Sokolov se okrete i udalji. Revolveraš koji je i dalje držao upereno oružje u ruci priđe Šejnu. – Odmaglite najzad odavde!

Šejn se okrete kao da odlazi ali se u deliću sekunde vratio se, izbio mu revolver iz ruke i prislonio pesnicu na bradu. Samo jedan udarac, ne preterano žestok i revolveraš je bio na zemlji.

– Ako ćuti zbog toga što ima prljavština na vratu, ja ću ga zbog njih izvesti pred sud ako se mojoj Džesiki dogodi nešto. Dakle, nagovorite ga da još razmisli i da mi pomogne. Gde stanujem vam je već poznato!

Čovek iz Sedme brigade napusti veliku rančersku kuću pred kojom je stajalo šest revolveraša i razgovaralo. Isti oni momci koji su ga zaustavili prilikom dolaska sve dok nije stigao Lorc i odveo ga kod Sokolova. Nisu uopšte primetili šta se zbiva. Sada kada je odlazio prekinuli su na trenutak razgovor i pratili ga pogledom dok je uzjahao konja i odjahao.

Čoveku iz Sedme brigade je bilo jasno da je Sokolovu ugrožavalo život nešto vezano za njegovu prošlost. Verovatno je nekada napravio neku svinjariju, prevario nekoga i pritisnuo uz zid. Možda ima na savesti i nečiji život? Ako mu je veliki knez zbog toga odbio pomoć on će mu kad-tad pokazati. Upoznaće Šejna na sasvim drugi način! Veoma ga je zanimalo šta je to Sokolov prečutao.

Šta sada treba da se dogodi? Šejn je bio očajan jer nije mogao da nađe ništa od čega bi pošao, nije bilo početne tačke niti tačke oslonca za neki poduhvat. Još uvek nije našao odgovor ni na jedno pitanje ulazeći u Santa Fe. Razbijao je o tome glavu sedeći u restoranu hotela za ručkom. Tada mu za sto priđe Lafan.

– Vi ste jutros bili na račun Sokolova? – kazao je bubuljičavi mladić sedajući opet nepozvan za sto.

Šejn ga pogleda – Stvar je sređena. Moraju da oslobode Džesiku.

Momak iskrivi lice. – Trebalo je da ubijete Sokolova! On je međutim u ovom trenutku još živ.

Šejn se nasmeja: – U ovom trenutku nije više.

– Zaista?

– Kod Fartmana te nema, nedostaješ im.

– Ne bi trebalo da me oslovljavate sa ti.

– Balavče, prekini s glupostima.

Lafan poskoči sa stolice crven u licu. Hteo je da kaže nešto ali se predomislio i okrenuo.

Šejn odloži viljušku i nož i ustade.

– Sačekajte imam nešto da vam kažem.

Mladić, međutim, nije imao nameru da zastane pa je Šejn pohitao da ga stigne. To je uspeo ispred samih vrata. – Sokolov je mrtav. Poručite to svojim prijateljima.

Bubuljičavi momak je stao, Šejn ga dokopao za jaku i gurao ispred sebe uspevajući da time ne skrene ničiju pažnju. U predvorju nije bilo nikoga. Tu ga je žestoko razvukao nogom u tur, tada se ispred recepcijskog pulta sručio udarivši u njega glavom.

– Hej! – vikao je Lafan negodujući.

Čovek iz Sedme brigade ga dokopa jednom rukom za jaku i odbaci ga prema stepenicama. Čuo se tresak i prasak, a Lafan je vikao kao pomahnitao. No to je trajalo veoma kratko, jer mu je Šejn

prišao ponovo i dvema pesnicama odbacio uz stepenice. Mladić je umukao od straha.

Na taj način su narpedovali uz stepenice. Svaki udarac pomerao je Lafana po dva koraka napred. Konačno se bubuljičavi tip našao u Šejnovoj sobi, pretučen žestoko. Sav Šejnov gnev se sručio na njega. Kipteo je pri pomisli da je ovaj ljigavac pretio da će silovati Džesiku. Lafan je potpuno grogi visio uz zid kraj vrata ne znajući izgleda ni ko je, ni gde se nalazi.

Za Čoveka iz Sedme brigade sve ovo nije predstavljalo naročiti napor, tim pre što nije bilo ni otpora niti protivudaraca. Znojio se i bio zadihan od nagomilanog besa i osećanja nemoći.

Sačekao je neko vreme da se ovaj dripac malo oporavi. Onda mu je prišao, podigao levu nogu i vrhom čizme prinudio da podigne glavu i da ga pogleda.

– Gde držite Džesiku zarobljenu i ko su ti ljudi?

Mladić samo proguta pljuvačku.

– Još jednom ću te izudarati. Tući ću te tako dugo dok ne budeš progovorio. Slomiću ti svaku pojedinu kost!

– Ne! – jeknu Lafan plačnim glasom.

– Prokletstvo, onda najzad govori!

– Poznajem samo jednog od njih! – tvrdio je Lafan i dalje plačnim glasom. – Došao je kod mene dao mi 500 dolara i ispričao što tačno treba da vam kažem. Ne znam čak ni kako se zove.

– Nemoj me praviti budalom – brecnu se Šejn. – Veliki nepoznati! Čoveče u pitanju je otmica! Za to će ga sudija obesiti. Ni ti se nećeš izvući kao saučesnik.

– Ne! Ja sa tim nemam ništa. To je istina. – Počeo je da plače. – Suze su mu tekle nezadrživo.

Šejn se ujede za usnu. Ovaj momak po svemu sudeći i ne zna više od onoga što je kazao. Rezignirano je posmatrao ovog jadnika. No, morao je da pokuša. Zbog Džesike pre svega! Nije mogao ni da sluti ovakav ishod. Odjednom mu bi žao ovog momka. Sagnuo se da mu pomogne da se osloni na noge, ali se Lafan na smrt uplašio, uzmakao uz zid gotovo se prikovao uz njega. Vrisnuo je i stavio ruke na glavu da bi se zaštitio od udaraca.

– Nemojte me tući! Ja ću ga pitati ko je on i kako se zove. Za jedan sat treba da se sastanemo.

Šejn se iznenađeno zagleda u momka.

– Ti ćeš ga videti za jedan sat?

– Da ako me budete pustili da odem.

– Puštam te da ideš. Ali i ja idem s tobom. – Šejn ga podiže na noge i povede prema umivaoniku. – Operi krv s lica i osveži se. Ako bi te video takvog odmaglio bi od straha. – Šejn mu je u lavor sipao vodu iz bokala pitajući: – Gde treba da se sastanete?

– U Parkerovom salunu – odgovorio je mladić perući lice.

– Da li me on poznaje?

Lafan sleže ramenima: – Morao bi da vas zna jer vas je veoma precizno opisao.

– Slediću te neupadljivo. Sedi u salunu i kada bude došao reci mu da sam tvrdio da je Sokolov likvidiran.

– Meni se čini da oni na ranču Sokolova imaju čoveka koji ih o svemu obaveštava.

– Ti samo reci da sam tvrdio da je Sokolov likvidiran i da ću u hotelu čekati Džesikin dolazak. Više od toga ne treba da uradiš. Ostalo je moja stvar, ja ću je urediti.

MLADIĆ ga je posmatrao širom otvorenih očiju. Lice mu je bilo naduveno pa mu je Šejn savetovao da ga još malo vreme hladi vodom. Kada su pola sata kasnije napustili hotel otekline i tragovi udaraca se gotovo uopšte nisu primećivali.

Na ulici su se rastali a pre toga ga je Šejn još jednom upozorio:

– Ne zaboravi da si, ako mu celu stvar budeš odao, gotov! Nemoj uobražavati da mi možeš umaći. Naći ću te makar zbog toga trebalo da idem u pakao. A tada ćeš se provesti veoma loše. Kunem ti se!

Lafan uzdahnu duboko i klimnu glavom:

– Možete se osloniti na mene – kazao je muklo.

Šejn dade znak glavom i Lafan pođe u pravcu saluna u kojem je imao sastanak. Čovek iz Sedme brigade je gledao za njim a onda krenuo da ga sledi.

III

Šejn je video kako Lafan zamiče u Parkerov salun. Prošao je krupnim koracima pored lokala i prišao zgradi u kojoj se salun nalazio s druge strane sa imanja koje se graničilo s njom. Koristio je prolaz kojim je stigao do začelja i kroz sporedan ulaz ušao u dvospratnicu. Neprimećen, stigao je do prostorije u kojoj se nalazio šank i video Lafana kako s nekim čovekom sedi za stolom. Odmah se smestio ispred šanka okrećući leđa sali da bi u ogledalu iznad šanka mogao da motri šta se zbiva. Barmen mu je odmah prišao i Šejn naruči viski.

Čovek koji je sedeo s Lafanom delovao je negovano. Bio je sveže obrijan a crna kosa mu je bila začešljana unazad sa razdeljkom na sredini. Pomadu kojom je izdašno namazao kosu da bi učvrstio frizuru činilo se da je širila miris sve do šanka.

Kelner mu pruži viski.

– Hvala, rekao je Šejn i dodao šapatom – Nemojte gledati napadno. Tamo za stolom kraj prozora sedi momak s razdeljkom na sredini. Zna li ko je to?

– To je mister Emeri Falton – kazao je kelner tiho – Poslovni čovek. No o njegovim poslovima radije ne bih hteo da znam bilo šta.

– Je li njegov dom ovde u Sante Fe?

– Čovek njegovog kova nigde nema doma, ako mene pitate. Često ga nedeljama nema. Nekada je ovde, a nekada tamo. U poslednje vreme je češće tamo nego ovde. Gde je to tamo, pojma nemam! Kelner se nasmeja – On prodaje i oružje preko u Meksiku. Zli ljudi tvrde bez zazora da trguje i ljudima. Mnogo se govorka. Ja nešto verujem da je na sve to i sposoban.

– Hvala, veoma ste mi pomogli.

Barmen se osmehnu i pohita prema drugom kraju šanka gde su novoprispeli gosti čekali da budu posluženi.

Šejn ispi viski i ugleda kako onaj tip napušta salun. Lafan je još ostao da sedi i gledao za njim. Šejn se odvoji od šanka i pođe za Faltonom. Bio je veoma visok pa su mu i koraci bili dugi. Grabio je prema trgu i tamo iščezao. Trčao je za njim da bi ga stigao ne obazirući se na prolaznike koji su ga iznenađeno i radoznalo posmatrali.

Čovek iz Sedme brigade je stigavši na ugao psovao žestoko. Falton je uskočio u otvorenu kočiju i već je grabio njome. Vukla su je dva snažna konja.

Šta sada da čini? Da trči za kočijom ili da sačmaricom raznese ovom tipu glavu? Ništa od toga. Pustio je kočiju da se odveze. Falton je skrenuo u jednu sporednu ulicu i izvezao se iz grada u pravcu zapada. Šejn se okrenuo i trčeći vratio u hotel. Bio je bez daha, proleteo kroz predvorje, sporedna vrata, izašao u dvorište a zatim utrčao u štalu. Kada je otvorio vrata našao se neposredno pred trojicom tipova koji su ga sa revolverima u rukama očigledno čekali.

Bila su to trojica sa ranča velikog ruskog kneza Sokolova. Šejn ih je video tamo. Nisu proslavili ni reč nego su odmah pucali. Čovek iz Sedme brigade nije razmišljao nego se prepustio svom bori-laćkom impulsu. Shvatio je u magnovenju da je Sokolov poslao ubice njemu na vrat da bi ga likvidirali zbog toga da ga spreči da kopa po njegovoj prošlosti. Bacio se u stranu a onda otkotrljao i još u pokretu podigao „parker“ pušku, koja se nalazila u nekoj vrsti kožne cevi pričvršćene za pojas. Nije morao da izvlači oružje potpuno iz futrole kada je bio prinuđen da dejstvuje munjevito. Dok je padao na leđa povukao je obarač.

Njihovi revolveri su sevali i praštali a meci zviždali kraj štalskih vrata napolje u dvorištu pored mesta na kojem je trenutak ranije stajao Šejn. „Parker“ puška je zagrmela samo delić sekunde kasnije. Bila je to žestoka detonacija kao da je top u pitanju. Iz obeju cevi je sevala vatra i izbijao dim a sačma se sručila svom žestinom u unutrašnjost štale i zakačila svu trojicu revolveraša. Sva sačma kao da se zarila u njih. Konji u štali su nemirno rzali, vukli veze i nasrtali na pregradne zidove bokseva.

Šejn se podiže na noge. Na začelju hotela su se otvarala vrata i prozori i odjekivali povici.

Čovek iz Sedme brigade iskoristi polumrak i stade kraj okupljenih ljudi. Bio je potresen. Nije hteo da ubija. Međutim, niko živi nije mogao zahtevati da dozvoli da ga ubiju! Nije sva briga bila u tome. Džesika se nalazila u smrtnoj opasnosti a Falton, taj bednik je odmaglio. I ovaj pokušaj mu je bio osujećen. To su učinila oba tri revolveraša i naravno Sokolov! Za to će mu taj naduveni lažni veliki knez platiti!

Dvorište hotela je bilo puno ljudi. Uprkos tome, Šejn je osedlao svog konja ali kada ga je poveo prema kapiji tu se stvorio šerif.

Kako da mu sada objasni da veoma žuri i nema vremena za bilo

kakve izjave. Morao bi mu ispričati celu, prilično zamršenu priču koja nije morala delovati baš ubedljivo.

– Bio sam napadnut! – pokušao je Šejn da skрати priču. – Ovi ljudi su me čekali u štali u zasedi. Upravo sam došao ovamo da osedlam konja. Pucali su bez upozorenja, odmah. Nisam imao drugog izbora nego da uzvratim istom merom.

Šerif je naravno hteo da sazna njegovo ime a ljudi iz hotela su morali da potvrde da stanuje tu i da je svog konja ostavio u hotelskoj štali.

– Ljudi velikog kneza – kazao je šerif zamišljeno – Šta vi imate s tim ljudima.

– Ja bih voleo da znam šta oni smeraju sa mnom – uzvratio je Šejn nervozno.

– Samo polako – upozorio je čuvar zakona. To je izgleda bila njegova deviza. Bio je užasno precizan čovek i uvek tražio da proveri i ispita sve pojedinosti. Sve na licu mesta! Šejnu u prilog govorili su revolveri trojice koji su ležali u štali i iz kojih je pucano. Šerifov pomoćnik je našao mesta gde su meci pogodili zid. No sve je to stajalo prilično vremena i kada je Šejn konačno mogao da krene protekao je ceo sat.

Zaustavio je konja pred Parkerovim salunom i provirio unutra. Lafana više nije bilo tamo. Zbog toga je krenuo dalje prema trgu a onda sporednom ulicom ali od kočije, naravno, nije bilo ni traga. Budući da je na putu kojim je išao Falton bilo hiljade tragova nije imalo smisla da jaše dalje. S druge strane, morao da preduzme nešto, bilo šta. Nije mogao tek tako da Džesiku prepusti sudbini! Dakle, nastavio je da jaše mada to, kako se i potvrdilo, nije vodilo ničemu. Odjednom se našao na putu poštanske kočije kraj Rio Grande. Prokleti lupež je sa svojom kočijom mogao da krene u bilo kom pravcu. Nije mu preostajalo ništa drugo nego da se vrati. Odjahao je nazad u Santa Fe i nameravao da potraži Lafana. No kada je ušao u grad bila je skoro ponoć. Dakle prekasno da bane u kuću Sokolova. Taj pasji sin je bio ključ ove zagonetke. To čovek iz Sedme brigade nije znao pouzdano ali je slutio. Rus ga nije mogao obmanjivati, znao je ko su mu neprijatelji.

Šejn je odlučio da još jednom odjaše do Sokolova, da ga koristeći faktor iznenađenja savlada i onda ako treba postupi s njim kao sa Lafanom. Prebiće ga na mrtvo ime dok ne bude progovorio. Uostalom, taj pasji sin hladno rizikuje Džesikin život, žene koju ne poznaje. No možda mu baš zbog toga to i pada lakše?

No sve se odigralo mnogo drugačije. No kada je sledećeg jutra Šejn seo da doručkuje, Lafan se pojavio na pragu restorana.

Šejn skoči sa stolice: – Odakle si se kog đavola stvorio ovde? Juče sam te tražio svuda po gradu.

Bubuljičavi momak priđe stolu. Držao je u desnoj ruci kesu koju je Šejn primetio tek kada je spustio na sto.

– To je njena kosa! – kazao je. Čovek iz Sedme brigade je piljio u njega s nevericom – Šta?

– Naravno ona će opet izrasti. Ali zamisli šta će biti ako sledeći put donesem njenu ruku!

– Šejn spusti pogled:
– Je li ti onaj pasji sin naredio da mi to kažeš?
– Morao sam sve to da naučim napamet.
– Šta još?
– Vi ne preduzimate ništa. Zbog toga je ona prošle noći četiri puta silovana. Taj broj može biti i veći, mnogo nas je!

To je bila prelivajuća kap. Šejn je svaka samokontrola otkazala, popucale su mu sve kočnice. Pružio je ruke preko stola i povukao momka preko stola. Nastao je tresak jer je sve popadalo na zemlju.

– Bio je kod mene! – jadicovao je mladić. – Morao sam da sve naučim napamet da bih vam tačno preneo.

Šejn udahnu vazduh punim plućima i pusti mladića da klizne nazad. Bio je očigledno u pravu. On nije onaj pravi kojeg valja šćepati. Treba da se dokopa drugih osoba.

Lafan popravi peševe svog otmenog kaputa – Vi ste me razumeli mister Šejn zar ne? Ili ćete ubiti Sokolova ili ću vam doneti Džesikinu ruku.

– Tip se zove Falton! – procedi Šejn kroz zube. – Gde je on? Kada ćeš se ponovo sresti s njim?

– Nemate nikakvih izgleda mister. Učinite onako kako oni traže.

– Ponovo si dobio 500 dolara, zar ne?

– Uprkos tome radim ovo pod prinudom. U suštini sam i ja kao uostalom i vi njima na meti. Primamilo me je onih prvih 500 dolara. Tada nisam znao u šta se upuštam. Konačno, to je zamašna suma. Sada međutim i moj život zavisi od ishoda. Oni će me ubiti ako ih budem odao!

Njegov strah je bio razumljiv. Naletio je na tu bandu i bio uvučen u igru jer je hteo da zaradi dodatnih 500 dolara. Nije mogao ni da nasluti s kakvim zločincima ima posla.

– Ne moraš da ih odaš. Samo treba da mi pomogneš. Kada ćeš se sastati sa Faltonom i gde?

Lafan je odmahivao glavom.

– Oni vas prate u stopu noću i danju. Motre na vas. Ako me budete sledili...

– Neću te slediti – upade mu Šejn u reč. – Osedlaću svog konja i krenuti u pravcu ranča onog Rusa Sokolova. Tada ću se osloboditi pratnje i vratiti ovamo u grad. Dakle kaži mi na kom mestu ćeš se sastati sa Faltonom!

– Opasnost je za mene prevelika! – kazao je mladić i pri tom se nasmejao lukavo.

Šejn je uspeo da potisne gnev koji ga je obuzimao u tom času. – U redu koliko tražiš?

– Hiljadu!

Čovek iz Sedme brigade obori pogled.

– Mislio sam da vam toliko vredi vaša ljubavnica.

– Saglasan sam!

Lafan ga je posmatrao pun iščekivanja.

– Ja ne šetam naokolo sa hiljadu dolara u džepu – kazao je – Dođi nešto kasnije za mnom u štalu.

Mladić se nasmeši neodlučno. – To mi je suviše opasno. – Očigledno je strahovao da će ga Šejn još jednom uzeti u šake i istisnuti mu batinama obaveštenje umesto da ga plaća. To se očigledno videlo na njemu.

– Ostavite novac kod portira u jednom omotu! – kazao je. – On će vam posle toga izručiti odgovor.

Lafan je otišao pošto je čuo Šejnovo mrmljanje da se slaže. Ta saglasnost data je preko volje ali drugog izbora nije imao.

Čovek iz Sedme brigade je završio doručak, otišao u svoju sobu i iz bisaga uzeo 1000 dolara, stavio novac u jedan omot i uputio se u štalu. U dvorištu je oprezno pogledao oko sebe. Nije otkrio ništa sumnjivo. Osedlao je konja, ostavio ga ispred sporednih vrata i krenuo do recepcije. Čutke je spustio koverat na pult ispred recepcionera. Čovek se osmehnuo, maši se jednog koverta iz regala i pruži mu ga. Šejn zahvali i gurnu svoju omotnicu bliže portiru.

– Možete je zadržati. Tako mi je naloženo! – saopštio je portir ljubazno.

Šejn je osetio užasan pritisak u želucu kao da je progutao kamen.

– Vama izgleda nije dobro! – upitao je portir zabrinuto.

Stavio je obe omotnice u džep i rekao: – Potreban mi je samo jedan viski.

Po tome kako ga je portir odmerio, sigurno je mislio da pred sobom ima tešku pijanicu jer je još bilo rano pre podne.

Odveo je konja u štalu i rasedlao ga. Tek posle toga je otvorio pismo.

„Ostavite se toga, Šejn. Očekuju vas iza štale!“

Složio je pismo i vratio ga u džep a zatim obišao štalu. Znao je koga će tamo i naći i našao ga je. Lafan, bubuljičavi momak ležao je iza štale u travi. Neko mu je prerezao vrat.

Šejn je odavno bio načisto s tim da neće biti pardona ako dođe do okršaja ako bude na potezu. Svejedno sa koliko ih se bude sukobio. Goniće ih dok ih ne bude ščepao. Onda će Sokolov doći na red. No ima vremena, taj mu neće umaći! Šta sada da preduzme? Šta dalje? Lafan mu je kazao da ga navodno prate danonoćno u stopu, da motre na njega. Jednu od tih „senki“ moraće da ščepa.

Šejn se vratio u hotel i zamolio uplašenog i zbunjenog portira da se iza štale nalazi mrtvac, a onda na glavna vrata izašao na ulicu. U gradu je bilo veoma živo. Glavna ulica je bila prosto zakrčena vozilima, kočijama, kolima sa arnjevima i čezama. Otišao je do pijace a onda se opet vratio. Nije mogao da utvrdi da ga neko sledi. Ako jeste to mora da je veoma vešt pasji sin.

Vreme je neumitno odmicalo. Hodao je drugom stranom glavne ulice a kada je prešao uz prvu poprečnu ulicu zastao je kao ukoopan. Zar to nije bila Faltonova otvorena kočija? Četvoropreg? Prethodnog dana je video Faltona u ovakvoj kočiji. Nije bilo sumnje jer takve sa dva koša nisu bile česte. Baš je napuštao grad. Isključio se iz bujice prolaznika ušao u poprečnu ulicu i prošao pored kočije, potražio zaklon iza jedne kuće a zatim se pritajio u seneci tri velika kestena čije su guste krošnje pružale tamne senke.

Njegovo strpljenje nije dugo bilo na probi. Prošlo je samo nekoliko minuta, a Falton je nailazio iz glavne ulice. Grabio je odlučnim korakom pravo prema kočiji s druge strane ulice. Ovoga puta razdeljak mu je pokrivaio skup, novi šešir od prvoklasnog filca boje rde.

Falton se pope na kočiju, oslobodi kočnicu odmotaj uzde i prinudi konje da krenu odmah. Šejn pusti da kola prođu pre nego što je izašao iz senke. Trčao je za kočijom, stigao je i stupio na papučicu. Falton se okrete i na prvi pogled i u prvom trenutku poznao čoveka koji je hteo da se popne na kočiju. Hteo je da raspali Šejna bičem preko lica ali se predomislio i pustio bič iz ruke, prebacio uzde a levu ruku i mašio se za revolver.

Šejn je već bio preko krila a „kolt“ mu se nalazio u ispruženoj ruci i lupio Faltona drškom preko šešira. Ovaj klonu na stranu i ispusti i uzde i revolver. Čovek iz Sedme brigade ga zadenu za pojas preuze uzde i bič. Pogledao je oprezno unaokolo. Nije bilo posmatrača. Izgleda da niko nije primetio šta se odigralo. Možda i zbog toga što je sve odigralo munjevito brzo.

IV

Šejn je računao s tim da je ovakva kočija poznata ne samo njemu pa je zbog toga vozio sporednim ulicama sve dok nije stigao do stare pilane i uvukao se s kolima između gomila starih dasaka. Tu je zaustavio kočiju i sačekao da se Falton osvesti. Protekao je pun sat dok Falton nije nekoliko puta duboko uvukao vazduh u pluća, pomerio se na sedištu i otvorio oči. Pogledao je Šejna ali ga nije odmah prepoznao. No kada se pribrao i mogao da vidi jasnije, uspravio se naglo i mašio prazne futrole!

– Ostani miran! – naredio mu je Šejn držeći mu svoj „kolt“ ispred nosa. – Ti dobro znaš šta hoću od tebe. Dakle govori ako ne želiš da te uslužim tvojom pucaljkom!

– Ja ne znam ništa! Ja ne znam baš ništa! – tvrdio je Falton.

– Počni od početka u tom slučaju! Ko je presekao vrat Lafanu? Ja mislim da si to bio ti. Pitanje je samo treba li ja da te obesim na licu mesta ili da te predam šerifu.

Falton je odmahnuo glavom – Ja uopšte ne znam ko je to Lafan.

– A tako. Znači niste izmenjali imena. Ja govorim o mršavom bubuljičavom mladiću.

Falton je i dalje odmahivao glavom. – Ne znam takvog.

Šejn se nasmejavao resko – Ti misliš da to kod mene može proći?

– Mogu samo da govorim ono što znam a ako nekog ne poznajem... Prekinuo je u pola rečenice jer mu je Šejn prislonio revolver na stomak. Lagano ga je palcem otkočio. Falton je prevrnuo oči od straha i počeo da se znoji. Samo jedan nesmotren pokret... Bio je smrtno uplašen.

– Vidiš li da kod mene nema šale. Ti uostalom poznaješ tu igru. Pustim li samo da mi isklizne ispod palca i ptičica će izleteti iz cevi!

Čudan grleni zvuk izađe iz Faltonovih usta.

Šejn mu izvuče oružje iz usta i lagano pusti zapon. Naravno ispred Faltonovog nosa.

– Sada konačno govori!

– Šta hoćete da znate?

– Sve!

– Ja nisam ubio Lafana! – tvrdio je Falton znojeći se.

– Gde drže Džesiku zarobljenu?

– Ja to ne znam!

Izraz lica čoveka iz Sedme brigade se nije menjao.

– Morate mi verovati! Ja to doista ne znam!

– Ja mislim da ti znaš veoma malo...

– Da! Ja praktično ne znam ništa, – upao mu je Falton u reč. – Mislim da znaš tako malo da nema svrhe ostaviti te u životu – dopunio je Šejn prekinutu rečenicu.

– Ne! – viknuo je Falton prestrašeno kada je Šejn ponovo otkočio palcem oružje i primakao mu cev blizu usta.

– Kaži mi ono što znaš!

– Ja... Ja dobijam naređenja i upute od Vudlanda.

– I gde se srećeš s njim?

– Na ranču „Pueblo“ na četiri milja odavde. Ali ako te tamo budu videli ubiće ženu bez oklevanja.

– Znači drže je zarobljenu na ranču?

– Ja tamo srećem uvek samo Vudlanda!

– Pa onda kreni tamo! – naloži mu Šejn. – No, upozoravam te! Ja ne oklevam!

Falton prihvati uzde i bič govoreći:

– Ako tako naiđemo ustreliće nas obojicu!

– Ti tamo viđaš samo Vudlanda kako kažeš, a stalno govoriš o množini, – podseti ga Šejn.

– Vudland uvek govori: mi!

Falton potera konje i skrete kočiju na drum. Vozio je još kratko tom širokom trasom a onda skrenu na mali sporedni put, istina manje prašnjav. Tako su išli sve do Rio Grande. Od ranča nije još bilo ni traga. Kada je Falton pustio uzde i hteo da napadne Šejna snažnim zamahom biča koji je držao obema rukama, čovek iz Sedme brigade je mogao sve okončati jednim metkom. Trebalo je samo povući obarač. Međutim taj pucanj se mogao čuti na ranču, ako uopšte i postoji? Da li je Falton računao s tim da Šejn razmišlja na taj način? Čvrsto držeći „kolt“ u ruci tresnuo je Faltona takvom žestinom da je odleteo unazad, udario u krilo i ispao napolje jer su uzana vratnice pukle. Momak nije bio gotov. Odmah se osuvio na noge i još uvek držao bič u ruci pokušavajući da njime zakači protivnika. Šejn se jednostavno baci napolje kao da skače u reku. Pao je direktno na Faltona i povukao ga svojim telom na zemlju. U Faltonovoj ruci se najednom stvorio nož koji je izvukao iz kanije prikrivene na potiljku. Još jednom ga je udario drškom revolvera po glavi tako da je novi šešir bio sasvim spljošten. Falton sklopila oči i kliznu u travu. Više se nije pomakao.

Čovek iz Sedme brigade je ustao, odvukao onesvešćenog u jedan

žbun a onda sa bičem u ruci potrčao za kočijom, jer su konji nastavili put.

Stigao je kočiju, popeo se i zatvorio vratnice na krilu. Konji nisu skrenuli s puta. Ispred kola se, iznad bujnog zelenila, video stub dima. Bio je to dim iz ōđžaka. Rastinje je bivalo sve gušće tako da se put sužavao pa je jedva bilo mesta za kočiju.

Zaustavio je kočiju kada je ugledao ispred sebe kuću i nastavio put pešice. Faltonov revolver je zadenuo za pojas na leđima ispod kaputa. Nije imao uz sebe ni „vinčesterku“ niti „parker“ sačmaricu. Ranč koji se nalazio pred njim nije bio veliki. Kuća je bila prizemna a s leve strane su se nalazile do pola ukopane u zemlju trošne šupe. Na drugoj strani je stajalo takođe oronulo spremište za kola, a iza njega koral u kojem je paslo desetak konja.

Ljude nije video. Ostao je da stoji na stazi zaklonjen rastinjem i drvećem. Ljudi su sigurno bili tu. Dim je to nedvosmisleno pokazivao. Stajao je i pogledom pretraživao okolinu.

Odjednom je naišla kočija koju su poznatim putem i bez čoveka dovezli konji! Nepobitan dokaz da su ovde bili – kod kuće! U prvom trenutku je hteo da ih zadrži a onda promeni mišljenje i pusti ih da prođu.

Sporadni put se gubio u travi kojom je bio pokriven prostor ispred rančerske kuće. To je uticalo da kloparanje točkova i topot kopita bude prigušeno. Konji su dovukli kočiju do nastrešnice i tu ostali da stoje.

Šejn nije ispuštao kuću iz vida. Tamo se još uvek ništa nije pomerilo. Kola su stajala već desetak minuta ispred spremišta kada se vrata na kući otvoriše. Iako je to očekivao, Šejn se trže. U sledećem trenutku samo što ga kap nije udarila. Očekivao je Vudlanda, muškarca! No bila je to žena – Džesika! Držala je kofu u ruci. Htela je da ode do bunara po vodu ali je primetila kočiju.

Ostavila je vrata kuće otvorena.

– Normane! – vikala je okrenuta vratima. – Emeri je ovde! Gde li se izgubio?

Prišla je bunaru, zakačila kofu i pustila je u dubinu. Išla je odevena kao prosta farmerka. To joj, međutim, nije umanjilo lepotu. Šejn je bio očaran. Njena pojava ga je dobro uzdrimala iako je odmah bio na čistom da ona nikada nije bila oteta niti je zarobljena. Pripadala je tom društvu, tim ljudima! Noći ljubavi i strasti u hotelu bili su samo gluma da bi ga zavela, zaludela i načinila svojim oružjem. Šta se to zbilo s njim? Inače, u drugim prilikama je nepogrešivo mogao da otkrije glumljenu strast i ljubav. Uglavnom. Ako ne uvek na prvi pogled ali na drugi svakako! Imao je želju da samog sebe tresne po glavi.

Norman kojeg je Džesika pozvala izađe napolje. Plavokosi džin iz Teksasa što se odmah po njegovom govoru moglo otkriti.

– Emeri? Gde se kriješ, kog đavola?

Džesika se okrete prema njemu. – Mora da je kod konja – doviknula je.

Plavokosi Teksašanin još jednom pozva glasno svog pajtaša a onda se vrati u kuću.

Za to vreme je čovek iz Sedme brigade koristeći senku žbunja i drveća trčeći stigao do bunara. U trenutku kada se lepotica ponovo okrenula prema bunaru Šejn je stajao nasuprot nje i smešio se. Ona se smrtno uplašila. Bila je užasnuta. Delovala je tako kao da očekuje da će joj se već u idućem trenutku zemlja otvoriti pod nogama. Sve je to međutim trajalo jednu sekundu, jedva nešto više. Onda se pribrala i snašla. Tako se Šejn mogao uveriti da je ne samo izuzetno privlačna žena, nego i odlična glumica. Uostalom ona ga je već obmanula. Njeni pogledi za kartaškim stolom, spontana strast u hodniku između mnogih vrata i strasne noći koje su proveli zajedno bila je samo igra! Trebalo je da se zaljubi u nju, po mogućnosti smrtno, tako da bude spreman da poćini ubistvo samo da bi nju spasao.

– Šejn! – pozvala je sa izrazom lica i bojom glasa koji su predstavljali mešavinu smrtnog straha i nade. Trčeći je obišla bunar. Za njom je kofa tresnula na tle. – Spasi me! – preklinjala je patećnim glasom i obisnula mu se o vrat. – Znala sam da ćeš doći! Dragi, spasi me!

Šejn je stajao ukočen kao proštac. No njegov otpor se topio koliko god se borio protiv slabosti. Džesika ga je pogledala. Oči su joj blistale. Bože, kako je samo lepa i uzbudljiva i pri tom tako đubre!

– Oni me nisu vezali jer su znali sasvim pouzdano da ne mogu otići – kazala je. – Ja uopšte i ne znam gde se nalazim.

Kraj kućnih vrata odjeknuše koraci. Šejn se saže i povuče Džesiku za sobom.

– Ko su ti ljudi i po čijem nalogu rade? – šaputao je Šejn pogleda prikovanog za vrata kuće. – Zbog čega je trebalo da ubijem Sokolova?

– Trebalo je da ubiješ Sokolova? – pitala je užasnuta. Nije morao ni da je pogleda da bi video razrogaćene oči i još jednom se uverio da je dobra glumica.

– Da! U protivnom će ubiti tebe tako je glasila pretnja!

– Ne! – ukočena od straha pritislala je desnu ruku na usta. – To mi nisu pominjali. Svaki put kada bih pitala zbog čega su me oteli i što me drže zarobljenu, ćutali su. To su tražili od tebe?!

Norman je došao iz kuće. Pogledao je prema kolima a zatim prema bunaru. Pogled mu je još jednom prošetao po dvorištu.

– Emeri! Džesika! – vikao je glasno. – Gde ste?

Emeri i Norman! To su dvojica! Lafan nije pripadao njima. Buljićavka su zavrbovali u Santa Fe. Da li su to ta dvojica ubica zbog kojih je došao u Santa Fe, oni koje je tražio?

Džesika se grčevito držala za njega pretvarala se da je uplašena i ljubila ga podatno.

Ona je pripadala dvojici ubica! Neće više dozvoliti da ga vuče za nos. Da li je ljubavnica ili čak supruga jednog od dvojice ubica? Plavi Teksašanin nekako nije išao uz nju. A tek nije mogao da zamisli Emerija u toj ulozi. On i njegov glupi razdeljak! Pogledao je Džesiku.

Gledala ga je nežno i izazovno u isto vreme. – Hajde da pobegnemo!

Sačekaj ovde! – naredi joj Šejn i oslobodi se njenog zagrljaja.

– Šta smeráš, šta ćeš učiniti? – pitala je tobož zabrinuta.

– Dokopaću onog momka!

Njene lepe oči se raširiše. – Njih su dvojica!

Čovek iz Sedme brigade je potapša po ramenu. – Drugog sam već sredio. Moj je!

Šejn! – promrmrljala je zgranuto.

Norman je još nekoliko puta pozvao a onda se ponovo vratio u kuću. Šejn se odmah zatim uspravi i potrča sve do bočne strane rančerske kuće i prišunjaio iza ugla. Osećao se nekako lakše, bez pritiska i tereta. Više puta se do sada trzao iz sna i mislio na to šta se zbiva s Džesikom, o opasnosti u kojoj se ona nalazi. Ništa od toga, međutim, nije postojalo nije bilo istina. Sve bilo laž i obmana! Da se ubice služe drugim ljudima da ostvare svoje ciljeve bilo mu je kao metod do sada potpuno nepoznato. O tome ga usotalom istražitelji Sedme brigade nisu obavestili. Nisu to pomenuli ni jednom jedinom reči. No, ni oni još nisu znali sve! Ovo je bilo novina u svakom pogledu i za sve!

Džesika je počela da viče. Jasno i prodorno. – Šejn dođi nazad kod mene! – Postala je histerična. – Vрати se!

Norman izađe iz kuće tako naglo kao da ga je neko šutnuo. Šejn se pojavi sa dva uperena revolvera. Držao ih je u visini očiju.

– Digni ruke u vis! – viknuo je oštro.

– Šejn, dođi ovamo kod mene! – vrištala je Džesika iza bunara sasvim sigurno da bi upozorila Teksašanina, pomogla mu da shvati s kim ima posla. Kakvo đubre!

Norman je stao kao ukopan i pogledom lutao po dvorištu. Verovatno je računao s tim da će se Emeri pojaviti negde iza Šejna i srediti stvar.

Šejn je lagano išao prema Normanu. Momak je trenutak kasnije reagovao. Bacio se u stranu, otkotrljao dalje i šmugnuo kroz vrata.

Revolver čoveka iz Sedme brigade se oglasio tri puta. No ni jednom nije pogodio cilj. Džesika mu je bila iza leđa. Verovatno je visokom momku dala neki znak. Trčao je za Teksašanimom i uleteo u kuću s revolverom u ispruženoj ruci, siguran da mu svakog trenutka može u susret zazviždati usijano olovo. Trčao je dugim hodnikom otvarajući levo i desno sva vrata na koje je naišao. Plavokosog pasjeg sina, međutim, nije bilo nigde. Tada se seti sporednih vrata koja vode u dvorište. Nalazio se međutim uz čeonu stranu kuće. Gnevan okrenuo se i pošao u suprotnom smeru. Kada je izašao napolje opsovao je žestoko, ukipio se i pustio da mu revolver klizne nadole. Oboje su već sedeli u kočiji i grabili odatle. Džesika je upravljala kočijom, a Teksašanin bio okrenut u nazad držeći revolver u ruci. Nije pucao jer je rastojanje bilo preveliko.

Šejn se okrete i uputi prema šupi. Tamo je našao sedlo a onda otišao do svog konja. Ma koliko se osećao rasterećen što ne mora da strepi zbog Džesikine sudbine, to bi mu ipak bilo draže. Pošto radi zajedno sa ubicama, pripada njihovoj grupi, vešala joj najverovatnije ne ginu. I to ne jednog lepog dana, nego najverovatnije uskoro!

Kako ga je samo ta propalica namagarčila, obmanula. Na svoj osobeni način bez muke je mogla svakog čoveka da dovede u postelju. Nikakvo čudo! Zbog toga je prestao da prebacuje samom sebi što je naseo.

Kočiju nije uspeo da stigne, niti da je primeti. No ostalo mu je još Emeri Falton.

V

Lupež s razdeljkom na sredini ležao je još uvek na istom mestu. Šejn je rasedlao konja i smestio se na sedlo da se odmori. Momak se osvestio tek kada je sunce krenulo prema zapadu. No potrajalo je još dosta dok mu se pamćenje vratilo i shvatio šta Šejn hoće od njega.

– Ti si Emeri Falton, a tvoj kompanjon se zove Norman – počeo je Šejn. – Visoki plavokosi tip. Kome od vas pripada Džesika?

Falton je još ležao u travi. Piljio je u Šejna kao da ga ne razume.

– Ja već znam sve! Vi ste trio i celu stvar sa otmicom ste izmislili da bi mene namamili da ustrelim Sokolova. Zašto baš ja? Zbog čega ga neko od vas nije likvidirao? U tom slučaju bi Sokolov već bio mrtav a nas dvojica ne bismo čučali ovde na ivici šume.

– Gde su ono dvojice?

– Odmaglili su! Ja sam ispao prilična budala. To me ja zamalo ubilo. Sve vreme sam strepeo za nju i odjednom zaključio da je sve to bilo jedna velika prevara i da me je ona prevela žednog preko vode. No ja ću se sigurno dokopati. Kome ona pripada?

– Mi pripadamo njoj!

– A, znači obojicu vas pripušta u postelju!

– Nijednog!

– Znači ona je veliki gazda ubilačke trojke!

Falton je gledao mimo Šejna i ćutao.

– Govori već jednom zbog čega sam ja mesto vas trebalo da obavim taj prljavi posao?

– Oni su nam za petama, otkrili su našu delatnost pa smo hteli da zametnemo tragove.

– Tu ste naleteli na pogrešnog.

Falton ga je pogledao upitno.

– Ja sam taj koji vam je za petama! – objasnio je čovek iz Sedme brigade. – Nego, odgovori mi na dva pitanja! Po čijem nalogu je Sokolov trebalo da bude ubijen?

Falton udahnu vazduh punim plućima.

– To zna samo ona. Ona je uvek preuzimala naloge i pregovarala o ceni – objasnio je Falton hrapavim glasom, zatvorio oči i držao glavu koja ga je još uvek bolela.

– Gde je mogu naći?

Falton je hteo da odahnu glavom ali je zbog žestokog bola razvukao lice – Nemam pojma!

– To su bila ta dva pitanja. Sa dva odgovora si mogao da pribaviš sebi slobodu.

– Šta to vredi kad ne znam.

– U tom ćeš slučaju završiti na vešalima, amigo!

Falton se nasmejavao kiselo.

– Ah ti misliš da vas još nemam u rukama, da vas nisam dočepao. – Rekavši to Šejn izvadi iz džepa lisice i za tili čas ih pričvrsti na Faltonove zglobove. Ovaj nije stigao ni da shvati šta se sa njim zbiva.

– Hej! – uzviknuo je. – Ti si šerif!

– Zaključuješ u dobrom pravcu. Sve ću vas srediti. Zbog toga sam došao ovamo. Odvešću te šerifu i on će te držati iza brave dok ja ne pohvatam ostale i dovedem. Onda ćete zajedno krenuti na vešala!

– Šta nam možeš dokazati? Ništa! Ja ne poznajem nikakvog Sokolova. Nikad nisam čuo to ime.

– Sokolov je potpuno nezanimljiv – tvrdio je Šejn. Šest poslednjih ubistava koje ste počinili su jasno dokazana i raspravljena. Samo ste vi u toj skupini nedostajali. Ja ću vas srediti i odvesti vezane u Denver. Vozom! U specijalnom odeljku koji je sa svih strana zatvoren rešetkama. Odatle nema bežanja. U Denveru vas već očekuju. Tamo ste Finu Kariju presekli vrat. Kao što ste ovde Lafanu. Reci molim te jesi li ti stručnjak za to?

Faltonove oči delovale su nekako čudno tamno. Bio je uplašen. U smrtnom strahu!

– Zar nije bolje da govoriš i otkupiš svoju crnu dušu?

– Šta hoćeš da znaš?

– To sam ti već kazao!

– Nalogodavca poznaje samo ona.

– Zar ne sumnjaš, nemaš nikakvih pretpostavki?

– Mora biti da živi u Albikverku.

Čovek iz Sedme brigade ga potapša po ramenu.

– To je već nešto. Napregni sada malo svoju zločinačku glavu i razmisli kuda je kočija mogla da odjezdi.

– To mi doista ne pada na pamet.

– Možda u Albikverk?

– Ne, to nije naš stil. Nalogodavca ona posećuje samo još jednom kada je posao obavljen i treba da naplati drugu polovinu ugovorene sume.

– Vi, znači, polovinu naplaćujete unapred?

– Tako je. To je njen posao. Ona obezbeđuje naloge i ugovara sume.

– U tom slučaju mora u Albikverk da vrati pare.

– U to baš ne verujem. Naći će ona put i način da sredi Sokolova.

– On već sve zna! Obezbedio je danonoćnu stražu! – podsetio je Šejn.

– Kada sve niti popucaju i ništa ne uspeva, preuzima ona stvar u svoje ruke.

– Šta? Kako je ona to bolja? S puškom ili s revolverom?

Falton je ponovo hteo da se isceri ali je umesto toga načinio bolnu grimasu i uhvatio se za glavu.

– Čuo sam da je najbolja u krevetu. Još nikada je ni jedan čovek

nije odbio. Ni stogodišnjak. I njima ona probudi želju. A onda dejstvuje. Sa otrovnom iglom!

O tome Šejn nije čuo još ništa. No sva ubistva ovog trija nisu bila ni poznata Sedmoj brigadi. Uostalom, momci iz Vašingtona mu uopšte nisu pominjali ženu. Da jesu to bi na neki način predstavljalo upozorenje.

Ustao je i osedlao konja: – Kome pripada ranč?

– Imanje je na prodaju – objašnjavao je Falton. – Mi uvek postupamo tako. Raspitujemo se kod nekog posrednika i izrazimo interesovanje za kupovinu. Da bismo imanje bolje upoznali dozvoljavaju nam i to rado da stanujemo desetak dana na njemu. Uostalom i to nam je mnogo. Posao obavljamo znatno brže!

– Ustani!

– Hteo si da me pustiš na slobodu – podsećao je ubica.

Šejn priđe i podiže ga na noge, povede do konja i pope u sedlo.

– Obećao si da ćeš me pustiti – ponovio je Falton kada je Šejn seo iza njega u sedlo.

– Ispričao si mi mnoge priče ali nisi odgovorio na moja pitanja. Ako su tačne moći ćeš da odeš!

– To nije fer. Oni će saznati da sam govorio. Dovoljno je da samo posumnjaju u to pa da me ubiju u zatvoru. Njima ni jedan šerif nije dorastao.

– Obezbedićemo ti poseban nadzor i zaštitu – uveravao ga je čovek iz Sedme brigade.

Pri poslednjim odblescima dnevnog svetla izbili su na drum. Kada su ušli u Santa Fe bilo je već mračno, ali je uprkos tome bilo prilično živo. Ulice su bile pune ljudi i vozila. U šerifskoj kancelariji gorelo je svetlo.

– Protestujem! Odlučno protestujem protiv mog hapšenja! – govorio je Falton gnevno, kada su stupili u kancelariju. Šerif je bio sam. Odmah je ustao i pošao im u susret.

Šejn je imao pismo sudije iz Denvera i pružio ga čuvaru zakona.

– Skinite mu lisice s ruku! – zahtevao je šerif čitajući pismo. Šejn se maši za džep da izvadi ključ a Falton se odmah smirio i pružio Šejnu ruke. Ovaj mu skide lisice. Ubica se zadovoljno smeškao i trljao zglobove.

Sve se odigralo munjevito. Šerif je pročitao pismo i upitao:

– Na osnovu čega ste zaključili da je on jedan od dvojice ubica?

– To upravo hoću da ispitam! – odgovorio je Šejn. Ja znam da pripada bandi, a kada se budem dokopao i ono dvoje moći ću sve da dokažem.

Šejn je hteo još detaljnije da objasni stvar čuvaru zakona ali tada Falton stupi u dejstvo. Izvukao je iznenađenom šerifu revolver iz futrole i skočio prema vratima.

– Vi prokleti pasji sinovi! – vikao je piskavim glasom izbolice-nim od besa i počeo da puca na Šejna. Ovaj se baci unazad tako da su meci zviždali iznad njega i zabijali se u zid šerifske kancelarije. Dva metka su bila ispaljena ne pogodivši cilj. Falton nije bio u prilici da puca treći put. Preduhitrio ga je Šejnov „kolt“. Metak je po-

godio Faltona u grudi. I drugi takođe. Čoveka iz Sedme brigade su zbolele uši od pucnjave. Šerif je piljio u njega s nevericom.

– Za ime neba! Ko ste vi?

– To stoji napisano, šerife! – odgovorio je Šejn.

– To je već četvrti čovek kojeg ste ustrelili u mom gradu – kazao je čuvar zakona s prebacivanjem i pokazao na Emerija Faltona.

– Uprkos tome je on ubica a ne ja! – pri tom se okrenuo i jednostavno napustio kancelariju.

U prodaji Pueblo ranča posredovao je Smiter. Pred njegovom kancelarijom je Šejn ostavio konja. Po žigu se znalo kome životinja pripada. Posle toga je otišao u hotel pešice.

VI

Emeri Falton je bio mrtav. Džesiki i plavokosom Teksašaninu je uspelo da umaknu. Prema tome, za Šejna je postojao samo jedan čovek od koga je mogao da dobije obaveštenje: Sokolov! Rus koji je dosta uspešno izigravao ruskog plemića. Ljudi kojima se dopadao ili koji su zavisili od njega verovali su da je veliki knez.

Šejnu to naravno nije bilo značajno. Ono što ga je zanimalo bila je činjenica da u Albikverku živi neko ko je naložio da ga ubiju. Albikverk se nalazio na sto milja udaljen od Santa Fe i nije bio preko sveta. Računao je s tim da će preko naručioca ubistva iz Albikverka dospeti do bande ubica. No, ko je taj naručilac? To je mogao samo i jedino da sazna od Sokolova. Rus je već saznao od Šejna da je trebalo da bude ubijen. Budući da je svoju prošlost poznao bolje od bilo koga drugog, moralo mu je biti poznato šta sa naručenim ubistvom ima veze, a šta ne. Naročito ko je taj neprijatelj.

Ranč tobožnjeg ruskog kneza ličio je na utvrđenje. Šejn kliznu iz sedla ispred zimskog ambara. Dan je svitao. Morao je, kako zna i ume da nađe put kojim će prodreti u kuću. To mu je bilo najbitnije. Sa „parker“ puškom u ruci šunjavao se kroz žbunje i gustiš prema kući. Na bočnoj strani kuće rasla su tri bresta. Granje je dosezalo visoko, znatno iznad krova. Možda bi to bio put kojim može da prodre u kuću? No, između Šejna i tri stabla nalazila su se dva stražara. Jedan je stajao na 300 jardi udaljen od kuće kraj bunara koji je imao nastrešnicu tako da se momak samo mogao nejasno nazreti. Drugi je stajao uz tri stabla bresta. Dnevna svetlost je osvajala. Nejasno sivi nazirali su se kuća, šupe, drveće i žbunje izvlaćeci se iz tmine noći.

Pogrbljen, bešumno se približavao bunaru, koristeći vešto zaklon koji su mu nudili gustiš i žbunje. Nije dao stražaru priliku da ga vidi ili da se brani. Jednostavno ga je tresnuo kundakom „parkerice“ po glavi i zalepio ga za tle. Nije se čak ni osvrnuo da vidi učinak nego je krenuo dalje i zaustavio se kod brestova.

Stražar je sedeo na kamenu okrenut Šejnu leđima.

– Da li je Sokolov u kući? – upitao je čovek iz Sedme brigade.

Stražar poskoči kao da ga je ujeo otrovni pauk. Okrenuo se i video Šejna.

– Ko si ti? – upitao je zbunjeno.

– Moje oružje ti je pod nosom, dakle ja sam taj koji postavlja pitanja! – upozorio je Šejn.

Stražar je kao riba na suvom samo otvarao i zatvarao usta ne mogavši da proslovi ni reč. Šejn pokaza na drugu stranu, na šta stražar spontano okrete glavu i dobi munjevit udarac kundakom „parker“ puške. Čovek iz Sedme brigade naravno znao da je Sokolov u kući. Čemu inače stražari?

Bilo je mirno. Niko ništa nije mogao da primeti. Šejn je vratio „parkericu“ u futrolu da bi mu obe ruke bile slobodne. Počeo je da se penje uz hrast grabeći napred s grane na granu. Krošnja je dosezala znatno iznad krova. S jedne grane je uspeo da domaši kuću i spusti se na jedan balkon. Grana se pri tom opasno savila preteći da pukne. Najzad je pod čizmom osetio črvsto tle. Kada se grana vratila u prvobitan položaj čulo se krckanje što je nateralo Šejna da se prilepi-leđima uz zid i pritaji. Vrata balkona su bila otvorena. Slušao je napregnuto ali se nije čulo ništa.

Sa „parkericom“ u ruci zakoračio je unutra. U toj prostoriji je neko spavao. Čuo je to odmah čim je stao na vrata. Ugledao je i obrise postelje. Bio je to, bračni dvostruki krevet. Koliko mu je bilo poznato, Rus je bio ili samac ili udovac a ovde u postelji su spavale dve osobe hrčući glasno. Prišao je na vrhovima prstiju. Radilo se o jednom čoveku i jednoj ženi. Muškarac nije bio veliki knez. Uspeo je da napusti prostoriju a da ni jedno nije primetilo ništa, niti se probudilo.

Iz širokog i dugačkog hodnika vodila su mnoga vrata. Pitanje je bilo iza kojih se nalazi Sokolov?

U međuvremenu se razdanilo ali je u kući još vladao mrak, iako su se predmeti mogli nazirati. Približio se stepenicama. Dole je gorela lampa. Glasovi su doprli do Šejna. Dva čoveka su razgovarala u predvorju. Istina, govorili su prigušeno. Oprezno je prišao stepenicama da bi mogao da vidi ko dole razgovara. Stajali su kraj portala pa je svetlost koja je prodirala kroz staklo osvetljavala bolje njihova lica. Mogao je da ih razazna. Šejn je polako sišao. Za tu dvojicu on je dolazio iz mraka, iz tamne noći. Uz sve to oni su gledali kroz prozor jer moguću opasnost su samo mogli očekivati spolja, tako su bar mislili. Postali su svesni Šejnovog prisustva tek kada je stao neposredno iza njih. Ućutali su u trenu i okrenuli se prema njemu. Čovek iz Sedme brigade je podigao „parkericu“ i cevi naizmenično pritisnuo na grudi svakog od njih.

– Imam ugovoren sastanak sa Sokolovim.

– Ko ste vi? – upitao je čovek s desne strane.

– Mislio sam da me ovde poznaju?

– Vi ste Šejn! – zaključio je drugi.

– Jesam!

– Kako ste ušli u kuću?

– Ovde sam, zar to nije dovoljno? Gde mogu da ga nađem?

– Gornji sprat treća vrata na levoj strani – glasio je odgovor.

Šejn ih je odmeravao naizmenično. Bili su to krupni, stameni momci koji dobro barataju ne samo revolverima nego se sigurno vešto služe i pesnicama. Momak mu je verovatno odgovorio tako

brzo i spremno da bi se okrenuo brzo prema stepeništu i tada bi se obojica sručila na njega. Neće nasesti!

– Ti ćeš ići napred! – kazao je momku koji je odgovorio spremno i munuo ga puškom.

Stražar je nekoliko trenutaka oklevao a onda krenuo. Sa drugim stražarom, koji je upravo hteo da promakne pored njega okončao je za tili čas. Slobodnom rukom je potegao revolver i svom žestinom ga udario. Nije stigao ni da jekne nego se bezglasno sručio na tle i ostao da leži nepomično.

– Nešto sam zahtevao od tebe – rekao je Šejn drugom stražaru.

– Vi ćete možda ući, ali sigurno nećete izaći. Bar ne živi! – zapretio je revolveraš.

– Treba da ideš ispred mene – rekao je Šejn s neskrivenom oštrinom u glasu.

Stražar najzad pođe. Čovek iz Sedme brigade je išao za njim držeći cev sačmarice naslonjenu na njegova leđa i sve vreme se oprezno osvrtao. Tek kada su došli pred vrata na gornjem spratu iza kojih se navodno nalazio Sokolov, žestoko ga je udario. Prihvatio je onesvešćenog i lagano pustio da klizne na pod, da Sokolov ili ko se već nalazi iza tih vrata ne bi od straha pao na pod. No u velikoj sobi se niko nije pomerio. Šejn je otvorio vrata i ostao da stoji na njima. Postelja se nalazila uz prozor. Na njoj je ležao Rus u širokoj noćnoj košulji. Zatvorio je vrata za sobom i to nečujno. Prišao je prozoru stao ispred donje strane kreveta, kod nogu velikog kneza i spustio cev „parker“ puške na čoveka koji je spavao dubokim snom. Spavao je otvorenih usta koja su okružena gustom, velikom bradom, delovala kao velika rupa. Doista je spavao čvrsto i duboko. Očigledno nije posedovao šesto čulo koje bi ga upozorilo na opasnost.

Šejn udari puškom o ogradu kreveta. Za trenutak se čuo jak metalni zvuk. Na to Sokolov otvorio oči. Gledao je pravo u lice neočekivanog posetioca. Mogao ga je videti jasno, jer je u međuvremenu dan osvojio.

– Šejn! – uzviknu Rus krkljajući.

Šejn se premesti i stade sa strane postelje prislanjajući na grudi Sokolova cev sačmarice.

– Neprijatelj koji bi te rado video mrtvog i za to bio spreman da plati sedi u Albikverku. Kaži mi njegovo ime.

Sokolov samo proguta pljuvačku.

Šejn je odmeravao težinu „parkerice“ u ruci, govoreći:

– Ovu stvar ne nosim sobom radi šale. Govori ili ću ti pritisnuti obarač! Ne spadam u naročito strpljive osobe. Pomisao na tvoje revolveraše me čini nervoznim.

– Ne možete me tek tako ubiti!

Propalica! Izgleda da je činjenicu da je Šejnu natovarao na vrat trojicu i četvoricu plaćenika sasvim zaboravio!

– Tek tako ne dolazi u obzir. Nisam to ni pomišljao – reče Šejn.

– Zbog čega to hoćete da saznate od mene?

– To sam ti objasnio još prilikom svoje prve posete. Sada ispljuni istinu, nema odlaganja! Strpljenju je kraj! Povuci ću obarač. Jedan!

– U Albikverku to može biti samo Džek Latimer! – kazao je Rus hrapavim glasom. – On je... Ja sam... Mi smo...

– To ja uopšte ne želim da znam – prekide ga čovek iz Sedme brigade. Pričaj mi o njemu kako bih ga mogao naći i prepoznati.

– Džek Latimer je osvetoljubiv sicilijanski pasji sin! – kazao je veliki knez. U stvari se on zove drugačije. No pod drugim, pravim imenom tragaju za njim na Istočnoj obali. Tamo je ubio toliko ljudi da je odmah tri puta osuđen na smrt. U Albikverku od pre godinu dana vodi trgovinu stočnom hranom. Verovatno zarađuje odlično kada može da najmi i plati ubice. Taj novac sigurno nije zaradio prodavanjem sena!

U očima Sokolova se nedvosmisleno odražavala žestoka mržnja. Verovatno mu se puls žestoko ubrzavao kada je pomislio na tog čoveka iz Albikverka. Tako se bar Šejnu učinilo.

– Nadam se da mi nisi pričao izmišljotine i lagarije! – kazao je Šejn dotičući obod šešira u znak pozdrava. Upotrebio je za to cev „parkerice“ – Znaš dobro da ću doći ponovo. Od mene niko nije siguran na duži rok. Prevara se ne može zaštititi ni tvrđavom, uveravam te!

– Lagao! – siktao je Rus. Džek Latimer je najveći lupež kojega je dragi bog pustio da živi toliko dugo.

– Koliko mu je godina?

– Ne znam tačno, mislim šezdeset ili možda čak sedamdeset. Slika i prilika propalice!

Šejn je pošao prema vratima a Sokolov se malo uspravio u postelji podupirući se laktovima. Gledao je za posetiocem.

Šejn je zastao na vratima.

– Nemoj mi još jednom poslati ubice na vrat – upozorio je. To bi se loše okončalo po tebe! – Izašao je iz sobe i krenuo prema stepenicama. Čuvar je još uvek ležao kraj vrata bez svesti. Još jednom je trebalo da krene u vratolomnu avanturu koristeći grane bresta. Međutim, odustao je od toga, otvorio kapiju i krenuo u noć. Uostalom, ko obraća pažnju na one iz kuće. Ma koliko da je okolina bila pod stražom mirno je stigao do svog konja vinuo se u sedlo i krenuo put Albikverka.

Išao je drumom kojim je saobraćala poštanska kočija. Trebalo je jedino motriti na specijalnu kočiju kojim su umakli Džesika i Teksašanin. Ipak bio je po navici veoma oprezan. Tako je oko podneva utvrdio da ga slede. Sokolov se očigledno nije dao urazumiti. Rus mu je kazao ime čoveka iz Albikverka koji mu je bio neprijatelj i koji mu je iz bog zna kojih razloga radio o glavi. Nipošto nije hteo dozvoliti da Šejn razgovara s tim trgovcem stočne hrane.

Neka đavo nosi tog lažnog kneza, lupeža!

Sve dok je drum poštanske kočije vodio na jug kroz ravnicu Šejn je zadržavao isti tempo i ničim nije pokazao da je svestan činjenice da ga slede.

Gonioci su se sve vreme držali odstojanje.

Čovek iz Sedme brigade je poznao ovaj kraj, pa prema tome znao da drum pre nego što dođe do Rio Grande vodi kroz veoma valovit i pošumljen teren. Gonioci su izgleda to takođe znali. Pro-

kleti pasji sinovi! Nije nameravao da im zavarava trag i tako ih povuče za nos. Ne! Hteo je te momke da pošalje nazad kući. U Albikverku će imati na vratu već dovoljno nevolja i problema, pa se ovih gadova mora osloboditi pre dolaska u grad. Pri tom je morao da izbegne puškaranje s revolverašima čoveka koji nipošto nije hteo da neko baci pogled u njegovu prošlost. Sigurno je za to imao razloge, ali to Šejna nije interesovalo.

Čovek iz Sedme brigade je sada jahao kroz brdoviti predeo skrećući s drumu poštanske kočije u trenutku kada je put počeo da biva ovičen kamenim gromadama i gustim žbunjem.

Iza njega se dizala prašina jer su gonioči žestoko poterali konje pod sobom da bi stigli Šejna. U snažnom galopu su savladali poslednji deo ravnice.

Šejn je sjahao i poveo svog konja u zaklon, a zatim sa sačmaricom u ruci krenuo prema drumu nazad i uvukao se u usek jedne stene bogato obrasle žbunjem koje je bezmalo zaklanilo.

Jahači su sada usporili i nastavili hodom. Vodio ih je Lorc. Ostala petorica su bila nepoznata, Šejn ih nije nikada do sada video. Jahali su zbijeni samo je Lorcov konj išao za njušku ispred.

Šejn ih je pustio da prođu, premestio sačmaricu u levu ruku. Izvukao „kolt“ iz futrole, otkočio ga i izašao iz zaklona na drum. Pri tom je ispalio jedan metak u vazduh.

Šest konja stadoše u mestu kao ukopani. Jahači su nervoznim pogledom tražili zaklon.

– Jašite nazad kući, ljudi! – doviknuo je Šejn, držeći i sačmaricu i revolver uperen na jahače. – Onaj vaš Rus se mora dozvati u pamet. Neka bude spreman na ozbiljan razgovor kada se budem vratio. Tom kopilanu ću vezati uši da bi mogao bolje da drži svoju lažnu krunu. Odjašite nazad i recite mu da je zanemario upozorenje koje sam mu saopštio. To nije zdravo!

– Trojica levo, a trojica desno! – siktao je Lorc. – Onda napolje s olovom!

Šejn istina nije mogao da čuje šta Lorc govori, samo je video da pokreće usne. No ljudi su okrenuli konje i trojica su krenula desno a druga trojica levo. Sve je izgledalo, bar prividno tako kao da su poslušali Šejnovo naređenje. Odjednom, u magnovenju su sva šestorica bila u ludom trku. Bacili su se iz sedla ustranu i mašili se oružja.

„Parkerica“ je zagrmela. Dim i usijana sačma šikljali su iz obe cevi. Zakačila je gonioce, odnosno one koji nisu dovoljno brzo uspeli da se bace iz sedla. Njih trojica!

Lorc i ostala dvojica su se dokopali zaklona i obasuli Šejna vatrom. Srećom uspeo je na vreme da se baci na tle. Odbacio je sačmaricu i izvukao revolver kalibra 45. Lorc je poskočio iz zaklona i potrčao. Hteo je da priđe Šejnu s boka. Sručio je bukvalno na njega i uleteo pravo na metak koji ga je prikovao za zemlju kovitlajući pri tom prašinu.

Posle toga je zavládala tišina. Ni konji se nisu pomerili. Ostali su se nalazili na drugoj strani drumu ali se nisu micali.

Šejn je shvatio o čemu se radi, momcima je bilo dosta svega. Od-

ložio je drugi „kolt“ i uzeo ponovo u ruku „parkericu“. Pogrbljen vratio se do žbunja, zamakao između stena i napunio sačmaricu.

Pri tome, naravno nije ispuštao iz vida drugu stranu drumu. Momci se za sada nisu pomerili. Doneo je odluku i otišao neprimećen do svog konja a onda otišao jednostavno, bez najave i pozdrava. Odlazeći birao je put između stena i žbunja da bi se u širokom luku vratio na drum. Osvrtao se na sve strane ali nije primetio nikoga. Momci velikog kneza su nestali bez traga.

Drum je vodio uz reku Rio Grande u pravcu juga. Dva puta mu je nailazila u susret poštanska kočija. Pred zalazak sunca naišao je na teretna kola. Bilo ih je četvoro i iz nepoznatih razloga stajala su pored ivice drumu. Bila su to teretna kola sa Fartmanove linije.

Šejn je izabrao mesto za logorovanje nedaleko od drumu. Tamo je prespavao a kada je svanulo bio je već uveliko na putu za Albikverk. Jahao je uz dva kratka predaha i tako pre zalaska sunca stigao u grad. Za trenutak mu se činilo da je zabunom došao u Meksiko. Sigurno je devedeset odsto stanovnika bilo iz Meksika. Meksikanci! Nije uvek bilo tako. Pre rata sa Meksikom bilo je samo Meksikanaca. Toj zemlji je uostalom pripadao cela Arizona, kao i Teksas i Kalifornija. No, u Albikverku se to više nego igde videlo na svakom koraku.

Jašući kroz ceo grad tražio je pogledom specijalnu kočiju sa dva koša ali je nije video.

Zaustavio se pred trgovinom stočnom hranom koja je pripadala Džeku Latimeru, što je moglo da se pročita na velikoj tabli. Tu je sjahao i ušao u radnju. Trenutak kasnije se iza jedne zavese pojavi mršavi starac i pozdravi ga ljubazno.

Bio je to Amerikanac. Šejn priđe tezgi i spusti na nju svoju sačmaricu.

– Dobar dan! Jeste li vi mister Džek Latimer?

– Ja sam taj! Čime vas mogu služiti, mister?

– Niste oduvek živeli ovde?

– Nisam. Što pitate? Ranije sam živio u... Ko ste vi uopšte? Da li se nas dvojica poznajemo?

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom. – Ne! Moje je ime Šejn.

Rekavši to, pomno je posmatrao starca. Međutim on nije bio ni iznenađen niti uplašen. Očigledno nikada nije čuo to ime.

– Nemojte se uplašiti! – kazao je Šejn. – Nemojte odmah pomisliti da me je on poslao k vama. Vaše ime i adresu dobio sam od Sokolova.

Starac se na trenutak samo trgnuo, ukočio a onda ostao tako kao da je sačinjen od kamena.

– Ne nameravam ništa da kupujem – objašnjavao je Šejn. – Došao sam do vas samo radi toga da bih dobio neka obaveštenja. Izgubio sam kontakt s ljudima koji je trebalo da srede Rusa. Trebalo je naime da ja to obavim za njihov račun. Međutim, nismo se sporazumeli oko nagrade. Da li su juče bili ovde ili danas? Visoki plavokosi Teksašanin i jedna izuzetno lepa žena. Putuju specijalnom kočijom.

– Specijalnom kočijom? – ponovi starac hrapavim glasom.

– Da, tako je mister Latimer.

– Ja sam uvek mislio da je specijalna kočija sačinjena od zlata ili bar srebra – kazao je trgovac.

– Veoma je skupa jer dolaze ovamo iz daleka.

– Iz daleka? Ako je načinjena od drveta kao ista druga zaprežna vozila onda ne moraju stizati iz daleka. Pa drveće raste svuda, pa i ovde u blizini.

– Dakle bili su ovde?

Starac je neko vreme posmatrao Šejna. – Oni ...

– Oni, šta mister?

– Oni su mi vratili novac.

Šejn se osmehnu. – Ranč Sokolova liči na utvrđenje u koje je teško prodrati.

– Hoćete li vi da zaradite tu sumu za sebe? – pitao je trgovac.

– Koliku sumu?

– Deset hiljada dolara.

Šejn zazvižda kroz zube, a stari Latimer samo odmahnu rukom.

– To se zove posao, mister Latimer. Sada mi je jasno zbog čega se oni bave ovakvim poslom. Bilo ih je troje ali je jedan otišao bogu na istinu.

– Ja poznajem samo ženu!

– Lepa je, zar ne?

– Ruke su joj hladne kao led.

Šejn je bio drugog mišljenja, čak suprotnog. No, iskustvo trgovca Latimera je bilo drugačije.

– Šta imate protiv Sokolova?

Stari trgovac ga je gledao u oči i ćutao.

– Radi se o novcu kojim je Rus sebi kupio ranč, zar ne?

– Vi to već znate. E pa taj lupež me je prevario za moj deo. Ja sam mu rekao, zakleo sam se da ću najmiti ljude da ga ubiju čim se domognem novca.

– Udeo od čega?

I na to pitanje Latimer nije dao odgovor.

– Jeste li to zajedno opljačkali banku?

Starčeve usne su i dalje ostale stisnute.

– No, šta se to mene tiče! – zaključio je Šejn i odmahnuo rukom.

– Nego gde mogu da nađem ženu ledenih ruku?

Starac sleže ramenima.

– Ona je bila ovde i vratila mi novac, što ja uzgred rečeno smatram pristojnim. Visoki plavi muškarac je čekao napolju u kočiji.

– Pristojnim? Pa jasno hteli su da ostanu u poslu. A u takvom poslu je dobar glas najvažniji. Zar ona nije kazala kuda namerava da otputuje?

Stari trgovac odmahnu glavom.

– Kada je bila ovde?

– Danas pre podne.

Šejn se iznenadi. Gospode bože, ala je morala žestoko goniti ko-nje! Počeo je da računa. Prevaljene su nebrojene milje i životinje su mora biti bile na kraju snaga kada su stigli u Albikverk. Sigurno su umorne i sada u ovom trenutku, pa neće krenuti dalje.

– Zar se nas dvojica ne bismo mogli neposredno sporazumeti? – pitao je stari trgovac.

– Ja treba da za vaš račun uklonim Sokolova s lica zemlje?

– Platiću vam za to.

– Poklanjam taj novac vama, nisam zainteresovan. – Prilazeći vratima dodao je – Bolje bi bilo da ga se pričuvate. On je o svemu obavešten.

– Od koga je to mogao da sazna? – upitao je stari Latimer glasom u kojem se osećalo podozrenje.

– Od mene je saznao – odgovori Šejn i napusti radnju.

Da li je pogrešio što je dao trgovcu takav savet?

Večernji voz je upravo protutnjao kroz grad. Zvižduk lokomotive kao da je još uvek treperio nad krovovima kuća u Albikverku. Odmah se postavilo pitanje je li ono dvoje napustilo grad upravo ovim vozom. Ako jeste u kom pravcu, kuda su naumili? Šejn opsova, pride svom konju i povede ga za uzde. Hteo je da potraži smeštaj. Na železničkoj stanici je bilo dva hotela. Vodeći konja uz ivicu ulice Šejn je upravo prolazio pored jedne konjušnice. Vlasnici su ne samo prodavali, smeštali ili iznajmljivali konje i kočije nego su često posredovali u mnogim poslovima. Čoveku iz Sedme brigade se na trenutak učini da ima priviđenja ili da sanja kada je ugledao specijalnu kočiju u dvorištu kraj navoza. Odmah se uputio tamo i sa svih strana osmotrio kočiju. Prepoznao je, bila je to Džesikina kočija. Njom se uostalom i sam vozio.

Vlasnik konjušnice ga je primetio i odmah mu prišao.

– Jeste li samo radoznali ili ste i zainteresovani? – upitao je momak neljubazno.

Ko ih je dovezao ovamo? Ta kočija mi je ukradena, zaustio je Šejn da pita. Odustao je u pravom trenutku jer se setio da se ukradene stvari ne mogu dobiti niti zadržati, čak i da deset puta menjaju vlasnike. Ukradena specijalna kočija za uvek ostaje vlasništvo pokradenog. To sigurno zna i ovaj trgovac. Zbog toga od nje ga nije mogao dobiti tražena obaveštenja. Zbog toga je upitao samo:

– Jesu li prava?

– Garantovano! – tvrdio je vlasnik konjušnice, iako se radilo o modelu koji je po uzoru na original izrađen u Americi.

– Ko daje garanciju?

– Ja je dajem, – tvrdio je trgovac odlučno.

Šejn klimnu glavom – Poslednja cena?

– Precizno 800 dolara. Ako ~~se~~ odlučite odmah samo 799!

Šejn je stegao usne i klimnuo glavom kao da se slaže s naznačenom cenom. – Kako se neko uopšte mogao rastati od ovakve kočije?

– Gospodi je ponestalo novca. To je bar jednostavno objašnjenje. Osim toga su u svakom slučaju hteli da nastave put železnicom. Međutim nisu više imali ni jedan jedini prebijeni dolar za smeštaj u hotel.

Šejn se okrete i vide oba hotela.

– Gde li su odseli?

Vlasnik konjušnice se nasmeja. – A gde bi odseli. U najskupljem hotelu. Sada bar imaju lov!

Čovek iz Sedme brigade podiže ruku. – Idem sutra ujutru u banku. Posle toga ćemo se videti ponovo.

– Nemojte zaboraviti mister da ovakva kočija neće stajati ovde dugo. Takva, specijalna zaprega se prodaje kao vruć hleb.

– Ja ću sutra ujutro biti prvi u vašoj konjušnici! – obeća Šejn i povede konja prema izlazu. Idući ulicom čuo je kako voz odlazi uz prodoran zvižduk i zaglušujuće klopavanje točkova. Grabio je iz stanice. Da li ono dvoje sede u njemu ili su čak otputovali podnevnim vozom. No posle brze i duge vožnje kočijom nisu samo konji bili umorni i iscrpljeni nego i putnici. To je bila šansa! Šejn više nije neodlučno gledao za vozom nego hitro grabio niz ulicu. Blizu stanice su se nalazila dva hotela: stari je izgrađen tik uz poštansku zgradu, drvene konstrukcije. Drugi, noviji, ličio je na sanduk izgrađen od kamena. Hotelski momak mu pođe u susret i prihvati konja. Šejn je ušao u predvorje hotela i prišao recepciji. Plavi Teksašanin se zvao Vudland! Ona se upisala kao Džesika Dej. Svako od njih je iznajmio po jednokrevetnu sobu. Uprkos tome Šejn je bio uveren da će ih zateći u jednom krevetu kada uz pomoć svog malog noža bude provalio u sobu. Međutim, prevario se. Njene stvari su ležale razbacane na podu a ona je spavala gola i sama u postelji. Tome je sigurno umor bio razlog. On ih je savladao čim su stigli ovamo.

Kakav prizor! Ležala je potrbuške. Cela leva strana se mogla videti. Šejn bi najradije poljubio to predivno telo! Morao je da se koči, uzdržava svom snagom. Što li je bila takva, takav ološ?

Na ogradi kreveta visio je opasač s revolverom. U futroli se nalazilo teško oružje kalibra 45. Još nešto se nalazilo u futroli. Zavijena u komad tkanine nabila duga igla i bočica s nekom plavom tečnošću. Otvorio je bočicu i onjušio sadržaj. Mirisalo je kao badem. Otrov, šta drugo?

Uzeo je stvari iz futrole. Ispraznio je Džesikin revolver i zadržao metke. Ona je spavala čvrsto, blago otvorenih usta tako da su se njeni sitni, blistavobeli zubi mogli videti.

Bila je, kratko rečeno, neodoljivo slatka pa je Šejna stajalo napa da ostane hladan.

Kraj prozora se nalazio sto. Seo je na njega i prekrstio noge čekajući strpljivo da se ona probudi. Prolazili su sati. Upravo se kolebao da li da upali lampu kada se Džesika probudila. Otvorila je oči i odmah bila svesna toga da nije sama u sobi.

– Normane, šta je bilo? Kako si ušao u sobu? Ja sam je zaključala.

– Ja nisam Norman.

Gledala ga je ležeći na trbuhu a kada ga je prepoznala pošto joj se pogled navikao na mrak, našla se na kolenima i uzviknula:

– Šejn!

Čovek iz Sedme brigade podiže ruku i reče opušteno – Zdravo!

Džesika je sela na postelju dok su joj noge visile. Njene grudi kao da je modelirao izrazito nadaren umetnik. Šejn je hteo da joj

pogleda oči. No na njegove kapke kao da se nadvilo olovo i nagnalo da ga prikuje pogled za njene grudi.

– Žao mi je, – kazala je veoma otvoreno što je moglo da razoruža i najtvrdokornije. – Znam da u odnosu na tebe nisam bila fer, da nije bilo u redu postupiti tako. Odavno sam već zažalila zbog toga. Oprosti mi! Neću to više učiniti nikada!

Ustala je iz postelje i prišla mu. Sela mu je u krilo. Hteo je da ustane, da je odgurne ali je uprkos svemu ostao da sedi nepomičan kao kamen. Nije ni prstom mrdnuo. Džesika ga je zagrlila i počela da ga ljubi. Morao je da sklopi oči. Takvo od sna još toplo žensko telo! Uz to još njen miris! Kakvo iskušenje!

– Ti si uvređen znam to – kazala je. – Uostalom imaš mnogo razloga za to. Čuj dragi ja ću ispraviti grešku. Ne brini! Iskupiću se kod tebe.

Htela je da mu pokaže odmah šta pod tim podrazumeva. Pružila je ruku prema njegovom opasaču i nameravala da se ispred njega spusti na kolena. Međutim, Šejn joj je na to spustio ruke na bedra i zadržao u stojećem stavu. Nagnula se napred i počela da ga ljubi strasno, dajući mu nedvosmisleno do znanja šta želi. Bila mu je potrebna ogromna snaga da sedi tako ukočen kao proštac i ne uzvraća joj poljupce.

Zastala je i kazala izazovno i istovremeno veoma nežno: – Budi ponovo drag prema meni! – Pri tom je milovala čekinjastu bradu izraslu za poslednja dva dana. – Ja te toliko volim!

Znao je da je opasna kao zmija i da hoće da mu podvali ali je ipak za dlaku popustio.

– Mi ćemo ostati zajedno! Radi se o veoma unosnom poslu. Nemaš pojma koliko je unosan i koliko su pojedini ljudi spremni da plate da im se s puta skloni neki suparnik ili naslednik s kojim bi trebalo da dele imanje ili blago. Tolikih iznosa se ja nisam ni mogla setiti.

– S nama je gotovo! – rekao je Šejn muklim glasom. – Tebe i Normana Vudlanda u Denveru čeka sudija.

Gledala ga je s nevericom.

– Džesika, zar si uobrazila da ćeš do kraja svog života moći da ubijaš ljude a da nikada za to ne odgovaraš, da te ne stigne zaslužena kazna? – upitao je oštro.

Skočila mu je s krila vratila se do kreveta i sela bliže revolveru, nego što je to bila ranije. Na to Šejn postade veoma radoznao. Nestrljivo je iščekivao dalji rasplet događaja.

– Gde je Emeri Falton? – pitala je.

– Mrtav je! – uzvрати čovek iz Sedme brigade bez okolišanja. – Kada ga je šerif iz Santa Fe hteo da smesti u ćeliju pružio je otpor. Pokušao je i bio na mestu mrtav.

Lepotica ga je posmatrala ozbiljnog i zabrinutog lica.

– Ko si ti u stvari?

Da, ko je bio on i ko je bila ona? Dve duge noći su se njih dvojice voleli divlje i strasno a da nisu izmenjivali ni jednu jedinu reč.

– Jesi li ti policajac?

– Odgovor bi mogao da bude u tom pravcu – glasio je Šejnov već uobičajeni odgovor na ovakva i slična pitanja. – Oblači se!

Ustala je spremno istog časa, pokupila svoje stvari i pritom mu okrenula stražnjicu. Međutim, on nije gledao u tom pravcu.

Odenula se iza postelje i ostala da stoji kraj donjeg dela, na kojem je visio opasač s koltom u futroli.

– Šta smeráš? – upitala je šupljim glasom.

– To sam ti već rekao! Odvešću tebe i Vudlana u Denver.

– Zbog čega u Denver?

– Zbog toga što ste tamo ubili Fina Karija – Šejn pređe kažiprstom desne ruke brade jer je nesrećnik bio preklan. Ko od vas je specijalista za takve stvari.

Na to se Džesika mašila za revolver.

– Nije više napunjen! – saopšti joj čovek iz Sedme brigade smešći se.

Zadržala je ipak oružje u ruci, piljila u njega nekoliko trenutaka a onda ga podigla, nanišaniła i povukla obarač. Čulo se samo jedno „klik“. On se nasmejao glasno.

– Ti pogani lupežu! – vrištala je glasno i bacila oružje na postelju.

U tom trenutku se vrata otvoriše i na pragu se pojavi Norman Vudland.

– Zašto nisi zaključala vrata? – pitao je. Hteo je da kaže još nešto ali je tada ugledao Šejna i odmah ga prepoznao. I to uprkos polumraku koji je vladao u sobi! Reagovao je momentalno, sagnuo se i izvukao revolver. Šejn poskoči sa stolice i maši se takođe oružja.

Džesika je pritrčala i našla se na meti obojici. Šejn nije pucao, a nije ni Norman Vudland. Lepotica ga je uhvatila za ruku povukla se zajedno s njim i s treskom zatvorila vrata sobe.

Šejn se u dva koraka stvorio kraj vrata, otvorio i pohitao napolje. Podigao je „kolt“ do visine očiju da bi preciznije ciljao. Oboje su trčali prema stepenicama držeći se za ruke.

– Vudland, stani! – vikao je Šejn pretećim glasom.

Norman Vudland je već zakoračio na stepenice. Džesika ga je pokrivala. Teksašanin je pucao jednom pored nje a metak je prozviždao pored Šejna koji je trčao prema stepenicama. Kada je stigao do stepenica begunci su već bili na izlaznim vratima. Hteo je da zakorači na stepenice i da ih pređe u dva skoka. Upravo se zaleteo kada naiđe kelner koji je radio na spratu vodeći dvoje starijih gostiju. Nosio je kofere i torbe i zakrčio celo stepenište, da se i ne pominje stariji bračni par koji je išao polako za kelnerom.

Šejn je psovao i kleo sebi u bradu, diskretno vraćajući revolver u futrolu da ne bi skretao pažnju na sebe i izazivao uzbuđenje među gostima. Stisnuo se koliko je mogao da bi prošao pored kelnera i bračnog para. Kada je konačno izašao na ulicu od Džesike i Teksašanina na daleko nije bilo ni traga ni glasa.

Mrak je već počeo da se spušta pa su lampe u kućama gorele i naravno ulični fenjeri. Gotovo svaki prozor je bio osvetljen Šejnu nije preostajalo ništa drugo nego da krene nasumce uzdajući se u srećan slučaj. Dakle, uputio se glavnom ulicom. Išao je pločnikom

i držao se ispod nastrešnica tik uz kuće. Bio je to međutim, uzaludan trud. Najzad je krenuo prema železničkoj stanici, da bi se raspitao o redu vožnje, odlasku vozova iz grada. Uostalom, dvoje zločinaca je prodalo kočiju da bi nastavili put železnicom.

Čovek iz Sedme brigade je još dok je išao prema stanici obuzimao podozrenje ima li to što čini nekog smisla. Najzad, priča o putovanju železnicom mogla je biti prosto izmišljena kao objašnjenje zbog prodaje kočije. Bili su bez novca, to je sve. Ipak je postavio jer ga je na to gonio neki unutrašnji nemir. Nije mogao da ne preduzima baš ništa. Uostalom, zadatak koji je dobio od Sedme brigade bio je jasan, uhvatiti dvojicu zločinaca, plaćenih ubica. Umesto dvojice, sada ih ima dvoje! Džesika! Nje se još uvek nije mogao osloboditi, to jest svoje sopstvene slabosti prema njoj.

VII

Preko puta hotela iz kojeg su pobjegli Džesika i Teksašanin ugledaše velika kola s arnjevima. Prešli su ulicu i mirno se uvukli ispod arnjeva ispod kojih je vladao još veći mrak, nego na ulici gde je veće tek počelo da se spušta. Nije prošlo dugo vremena a kočijaš je stigao, seo na kola i poterao konje. Cilj mu se očigledno nalazio van grada jer je u tom pravcu gonio konje. Naravno je to ovom paru pritajenom ispod arnjeva potpuno odgovaralo.

Norman Vudland je ocenio da idu u pravcu juga. Kada su došli do poslednjih kuća na kraju grada, Teksašanin je hteo da napuste kola, ali je Džesika bila protiv toga.

Kočijaš je pola sata kasnije napustio širok drum i skrenuo. Ubrzo je zaustavio teška kola. Dok je on isprezao konje Džesika i Norman su provirili ispod arnjeva i gledali oko sebe. Kola su se zaustavila ispred jedne kuće utonule u mrak. Ni iza jednog prozora se nije videla svetlost. Svuda unaokolo vladao je potpun mrak.

– Šta tražimo ovde? – gundao je visoki Teksašanin ljutito. – Zbog čega nismo napustili kola na kraju grada, kod poslednjih kuća? Tamo smo bili u sigurnosti. Moramo nestati odavde ranim jutarnjim vozom!

– A kuda to? – pitala je Džesika muklo.

– To je sasvim svejedno, jedino je važno da nas onaj pasji sin ne može naći.

Potražila je u mraku njegov pogled. Normanu to nije promaklo. – Ja se tog kopilana ne bojim. Hoću samo da ga prinudim da nas ostavi na miru, da nam izgubi trag.

– Ne zanosi se Norman. On nas neće nikada i nigde ostaviti na miru. On sigurno ne!

– Šta smeras Džesika?

– Smeram da obrnemo igru, okrenemo list. Mi ćemo goniti njega!

– Ja sam sam, nemoj to zaboraviti! Emeri nas neće naći. Moramo naći mogućnost da mu dostavimo poruku.

– Emeri je mrtav.

– Šta!!!

– Šejn mi je to ispričao. Ubijen je u šerifskoj kancelariji kada je pokušao da napadne zvezdonosca!

Norman Vudland udahnu vazduh punim plućima. Nije rekao ni reč.

– Mi ćemo pribaviti druge ljude. U gradu kakav je Albikverk to ne bi moglo biti teško. Moći ćemo za nekoliko dolara da kupimo ljude koji su dorasli Šejnu i koji se neće libiti da ga srede. Možda nam baš ovaj čovek može biti od pomoći. Hajde da siđemo iz kola. Daj mu nekoliko dolara da nam ovde omogući prenoćište.

Sišli su iz kola i vlasnik ih je primetio.

– Hej! Ima li ovde nekoga? – doviknuo je.

– Da ima nekoga. Molim vas nemojte se uplašiti – kazala je Džesika svojim tako ženstvenim, melodičnim glasom. – Moj muž i ja smo u Albikverku morali da bežimo ispred jedne bande ucenjivača. Rado bi smo vam platili da ovu noć provedemo u vašoj kući.

– Sačekajte, upaliću svetlo.

Otišao je do kuće. Čuli su otvaranje vrata. Šibica je kresnula i svetlost lampe prodre napolje. Čovek se vrati do kola i lampom im na trenutak osvetli lica. Rekao je nešto o zapuštenoj kući i poveo ih unutra.

Predstavio se kao Skip Hardi i kada mu je Džesika pružila ruku skinuo je šešir.

Kuća se sastojala od tri prostorije. Seli su napred u kuhinju za sto a Skip Hardi donese hleb, usoljeno meso i hladnu kafu.

Domaćin je seo za sto sa njima i dok su jeli ispričao im je da se u gradu bavi povremenim i privremenim poslovima i da upravo stvara farmu svinja koje će mu obezbediti bolji život i sigurniju zaradu. Tada je Norman Vudland shvatio od čega potiče miris koji je osetio još u kolima i od kojeg mu je bila muka.

Skip Hardi je bio čovek četrdesetih godina, mali i dežmekast. Pitao je svoje goste da li su se zbog ucenjivača već obratili šerifu i da bi to trebalo možda da učine.

Džesika mu je objasnila da bi oni radije sami rešili taj problem. To bi svakako mogli kada bi njen muž Norman Vudland imao nekoliko prijatelja koji bi bili uz njega. Novaca ima dovoljno, to nije bila teškoća. Istina, nisu baš bili imućni ali su ipak mogli da izdvoje po sto dolara po čoveku. Pokazalo se da Skip Hardi poznaje takve ljude. Obećao je Džesiki da će ih sledećeg jutra potražiti i razgovarati s njima.

Za tu noć vlasnik farme svinja stavio im je na raspolaganje svoju spavaću sobu. Pošto je Džesika predstavila stvar tako da su ona i Norman bračni par, ostali su pri tome. No, među njima nije bilo ničega. Džesika je Normana, kao uostalom i Emerija Faltona uvek držala na rastojanju. Ona je spavala odevena u postelji, a on se zadovoljio naslonjačom i jednom stolicom. Probudili su se rano kada je Skip Hardi upregao konje u kola i otišao.

Norman Vudland priđe prozoru, zavuče ruke u džepove i zagleda se u kočiju koja je odlazila, ne baš najboljeg raspoloženja.

Cela stvar mu se uopšte nije dopadala zbog toga što je smatrao jednostavnijim skloniti se Šejnu s očiju tako da se više nikada ne

sretnu. Osim toga, na loše raspoloženje Teksašanina uticalo je i to što je slabo spavao.

– Kada je ovaj planirani poduhvat u pitanju nemam baš neko dobro predosećanje – kazao je ne okrećući se prema Džesiki. – Zašto ne bismo nestali? Mogli bi smo tamo na Istočnoj obali sklapati još bolje poslove. Tamo bi smo mogli zaraditi više novca nego u ovim krajevima. Ja mrzim provinciju!

– Što se tiče Istočne obale potpuno se slažem – uzvratila je. – No prvo moramo likvidirati Šejna. Nemam ni malo volje da s tim čovekom stalno srećem i sukobljavam. Ne bismo imali ni minuta mira i stalno bismo morali da uzmičemo i bežimo čim bi se on pojavio.

– Sešćemo u voz i iskrcati se u Bostonu! Kako on može da nas nađe tamo?

– Postupićemo kako ja kažem! – presekla ga je hladno. – Dakle, ostani i dalje dobar momak kakav si uvek i bio.

To je na neki način dirnulo Teksašanina pa je ućutao. Posle četiri sata čuli su da se neka kola približavaju. Izašli su napolje da ih sačekaju.

Skip Hardi zaustavi konje pred njima a iz prtljažnog dela iskočiše četvorica. Preduzimljivi odgajivač svinja je svoje poznanike odmah poveo sa sobom. Na svu četvoricu je Džesikina lepota učinila snažan utisak. Skinuli su kao po komandi šešire krajnje mrkim i nespretnim pokretima jer do sada nikada ni pred kim nisu skidali šešire. Sva četvorica su bila slike i prilike lupeža. Jedan kao i drugi. Jedan od njih je bio Meksikanac i među njima delovao nekako najpouzdanije. Pri dnevnom svetlu se ni Skip Hardi nije razlikovao od ostalih, delovao je kao lupež.

– Za ime neba! – uzviknuo je Norman Vudland zaklanjajući usta šakom. – Zar ove tipove nameravaš da pustiš da se bore protiv Šejna?

Džesika je na licu zadržala srdačan osmeh upućen najmljenim lupežima i uzvratila svom partneru. – Ne da se bore. Oni treba da ućutkaju Šejna naravno iz zasede! A oni to mogu. Upravo mi tako izgledaju.

– Pa možda si u pravu – pomirljivo se složio Teksašnin.

Ljudi su im prišli bliže i Skip Hardi ih predstavi Džesiki.

Bob Gir, Art Braun, Poveda Kaskado, Meksikanac i pistoljers što se videlo na prvi pogled. Nosio je dva revolvera čije su drške bile ukrašene slonovačom. Četvrti čovek je bio Teks Hanki. Izrazi to visok i krupan tip. Delovao je simpatično ali je zaudarao na jevtin viski.

– Saglasni su sa 100. dolara – objasnio je Skip Hardi. – Naravno po čoveku.

– Za te pare ćemo držati daleko od vas svakog ko bi vam se hteo približiti, gospo! Ceo jedan mesec čak! – tvrdio je Teks Hanki.

– Radi se o jednom jedinom čoveku – objasnila je Džesika i posmatrala Teksa smešeći se. – Kako stoji stvar sa vama? – upitala je domaćina.

– Ja sam naravno tu uz njih – kazao je budući odgajivač svinja.

Međutim nije pominjao da je to suviše gužve i ljudi radi jednog jedinog čoveka, jer mu je 100 dolara bilo potrebno. Za taj novac je mogao da kupi veliki broj prasića.

– Zar vi nemate konje? – upitao je Norman Vudland.

– Šta će nam konji? Zar niste rekli da je taj čovek u gradu, u Albikverku. – Pri tom Skip Hardi pokaza na svoja kola s arnjevima.

– Svi ćemo se povesti ovim kolima.

Džesika i Norman krišom izmenjaše poglede.

– Nadaćmo se da se taj čovek još uvek zadržava u Albikverku – kazao je Teksašanin prigušenim glasom.

– Da ne čekamo više onda gospo – umeša se Meksikanac. – Opišite nam tog čoveka da nam ne bi promakao!

– Ukrcajmo se i mi na kola – predložio je Norman Vudland odlučno. – O svemu ostalom se u kolima usput možemo dogovoriti.

Ljudi se izmakoše s uvažavanjem u stranu i propustiše Normana i Džesiku. Teksašanin joj pomože da se popne u kola a onda se i on smesti unutra. Ljudi su ih sledili izuzev Meksikanca. On je seo na mesto kraj kočijaškog, pored Skipa Hardija. Ovaj uskoro potera konje. Brzo su izbili na glavni drum.

Džesika je skoro polovinu noći provela razmišljajući kako da postupi. Sada je sve to saopštila ljudima. Opisala je Šejna a Norman Vudland je sedeo po strani, posmatrao drum i nije slušao šta Džesika govori, bar ne pažljivo. Bilo mu je jasno da sve to uopšte može imati nekog smisla ako je Šejn još uvek u gradu. U to međutim nije verovao. Bio je čvrsto uveren da se ukrcao u neki voz i tražio Džesiku i njega na severu ili na jugu, svedjedno. Upravo to mu je sasvim odgovaralo.

Zbog čega Džesika nije htela da ga posluša? On je već samu ideju da prinudi Šejna da ubije Sokolova njoj za ljubav smatrao suludom. Time je ona htela, istina, da ukloni tragove, jer joj je neko ispričao da su ljudi iz maršalske kancelarije krenuli u poteru za njima. To što je natrčala baš na Šejna bila je neka vrsta kazne za nepromišljenost. No ona to nije htela da prihvati. On je smatrao da je pravo rešenje ukrcati se na voz i napustiti ga tek u Bostonu. Norman Vudland je bio uveren da bi se lako oslobodili Šejna za uvek.

Uostalom, Džesika ga do sada nikad nije poslušala! Kako da izmeni to sada? Momci koje je sakupio Skih Hardi su spremni da skoče u vatru i slušali je užarenih lica. On se čuvao da joj bilo šta kaže a još manje da joj drži pridike. Svaki od ovih probisveta bili su spremni da preuzmu njegovo mesto, da ga zamene uvereni da joj je on muž. Kada se radilo o tome da ona određuje i nalaže umela je biti ledena i nemilosrdna. Doživeo je ne jednom da se Džesika tvrdokorno i bezobzirno probija u prvi plan. Svaki čovek koji je hteo da se istakne i izbije u prvi plan bivao je potisnut, ako ne i uklonjen. Ne ona!

VIII

Šejn se nije ukrcao ni u jedan voz nego je ostao u Albikverku pošto, nije bilo nikakvog nagoveštaja da su Džesika i Norman Vudland uopšte napustili grad.

Specijalnu kočiju nisu uzeli ponovo, još uvek je stajala u dvorištu konjušnice. Budnim očima motrio je prolaznike i svako mesto koje mu je bilo dostupno pogledu. Jednom mu se učinilo da je u jednoj kockarnici primetio Džesiku pa je brzo ušao unutra. Sedela je za ruletom okrenuta leđima. Kada joj je spustio ruku na rame i ona se okrenula video je svoju zabludu.

– Izvinite, ja sam vas zamenio. Mislio sam da je moja verenica. – kazao je i kiselo se osmehnuo. Zatim je odmah brzo izašao na ulicu.

Ženu kakva je Džesika niko nije mogao da previdi. Šejn se raspitivao u meksičkoj pekari, kod berberina i u drugom hotelu. Međutim, niko nije video ni nju ni njenog visokog plavokosog pratioca.

Kada se vratio u hotel jedan Meksikanac je stajao na recepciji i tražio sobu. Čovek iz Sedme brigade pređe pogledom preko Meksikančevih revolvera a onda zatraži ključ i pođe prema stepenicama. Meksikanac je krenuo za njim. Uprkos tepihu kojim su stepenice bile pokrivene čulo se zveckanje njegovih mamuza.

Peli su se uz stepenice bezmalo bok uz bok. Meksikanac ga pogleda i isceri se.

– Otkrite jednom senjoru gde se u ovom gradu mogu naći lepe i žestoke devojke?

– O bože! – Šejn se nasmeja. – Ima ih sigurno, ali gde? Još nisam našao vremena da malo pogledam unaokolo.

– Ako je tako, predlažem da se u taj poduhvat upustimo zajedno, – kazao je Meksikanac i zastao na stepeniku.

Ovaj Meksikanac se očigledno trudio da se izražava učtivo i fino. To je učinio i Šejn. – Žao mi je, senjor. To moram na žalost da propustim. Putujem iz grada večernjim vozom.

– U tom slučaju ćete nešto lepo morati da propustite, mister.

Išli su uz stepenice i smejali se. Meksikanac uđe u sobu preko puta Šejnove. Simpatičan momak! No neka mu bude. Šejnu sada nisu bile u pameti prostitutke. Morao je da nađe ponovo Džesiku i njenog kompanjona, ubicu! Do toga mu je samo stalo. Prišao je prozoru i pogledao niz ulicu. Mogao je da gleda dok mu oči ne ispadnu iz glave, ali uzalud. Posle ručka je još jednom prošao gore-dole glavnom ulicom. Kada je sunce zašlo ušao je u jedan salun seo za slobodan sto i naručio viski.

Kelner ga je poslužio. Natočio je čašu i hteo s njom da se vrati do šanka. Šejn mu je uzeo iz ruke. Kelner se samo nasmeja i ode iza šanka. Što bi se i bunio? Prodavanje viskija je njegov posao.

Šejn je želeo da popije nekoliko čaša, ode u hotel i legne a sutradan napiše izveštaj Sedmoj brigadi. Jednog ubicu je izbacio iz stroja. Vođa bande je bila žena čiji je trag izgubio. Hteo je da zatraži nova uputstva. Neka ti momci iz Vašingtona odluče da li da i dalje traga za parom zločinaca ili se prihvati novog zadatka.

Iz razmišljanja ga je trgao dodir jedne nežne ženske ruke.

Ne! To nije bila Džesika! Bilo bi uostalom glupo od nje da mu

prilazi kada je znala da mu je cilj da je odvede u Denver i izvede tamo pred sud.

U ovom lokalu bilo je čak i animi-dama što do sada nije primećio. Imala je smeđe oči i senzualne, pune usne.

– Što piljiš u tu svoju čašu? – upitala je koketno. – Ako me pogledaš sešću kod tebe za sto.

Šejn je prihvatio izazov i privukao joj stolicu.

– Hvala dragi, – prošaputala mu je na uho i sela.

Šejn nije trebalo čak ni da podigne ruku. Kelner je već hitao prema njima sa obaveznim pićem za damu na srebrnom poslužavniku. Počelo je zahvaljivanje u krug: on je zahvalio kelneru što je dami doneo piće, dama se zahvalila njemu što je častio pićem, a Šejn njoj što ga je udostojila društva i hoće s njim da popije čašicu. Bila je to uobičajena konverzacija. No, ono što je devojkica zatim rekla nije bilo uobičajeno. To čovek iz Sedme brigade nikada do sada nije imao prilike da čuje, bar ne rečeno na takav način.

Podigla je čašu sa obojenom tečnošću i preko nje fiksirala pogledom Šejna.

– Meni je dosta ovog bednog lokala i ovog grada – kazala je. – Tražim momka koji će me povesti sobom, koji će se na licu mesta zaljubiti u mene i izvući me odavde. Najbolje prvim vozom koji odlazi iz Albikverka. Ako ti nisi taj čovek onda mi to reci da ne gubim s tobom svoje vreme.

Šejn se osmehnu i odmahnu glavom. Ona je na to ispila svoje specijalno piće, ustala i pošla. Ostao je bez reči. Svoj viski nije stigao ni da srkne. Gledao je za devojkicom. Bila je nežne građe i veoma lepa. Svakako sa Džesikom ne bi mogla da izdrži poređenje. No možda je imala bolji karakter. U svakom slučaju je iskrena, što se moralo priznati.

Odjednom se Meksikanac stvorio kraj njegovog stola. Ispod ruke ga je držala visoka, lepa i punačka Meksikanka. Meksikanac je izgleda popio već prilično. Pozdravio je Šejna kao starog prijatelja i predstavio mu senjoritu. Ime joj je bilo Pamela.

– A ovo je moj... amigo – kazao je otežalog jezika i pljesnuo Šejna po leđima.

Šejn je ustao i predstavio se, Meksikanac je već seo. Skljokao se na stolicu kao nasukali brod. Čovek iz Sedme brigade privuče stolicu i reče:

– Izvolite, senjorita.

Sela je i zahvalila mu blistavim pogledom. Kelner se već stvorio kod njih. Ona je htela šampanjac. Šejn joj poruči jednu čašu.

Ispostavilo se da je Meksikanca upoznala na ulici, pre otprilike dva sata. Od tada su išli iz saluna u salon. Ona je pila samo šampanjac a on je u sebe izručio ogromne količine pulke. On se zvao Poveda. Bio je veseo, pa čak i duhovit samo povremeno suviše glasan pa bi ga lepa Meksikanka utišavala. Još pre ponoći je Meksikanac počeo da popušta, postao je tiši i delovao umorno.

Pamela je spustila ruku na Šejnovu mišicu i pogledala ga pravo u oči.

– Čuj, zar ne bismo mogli odvesti u njegov hotel? Ovde će nam još pasti sa stolice.

Pogled koji je uputila Šejnu bio je rečit i veoma jasan. Pokazivao je da bi radije sa njim nego sa pijanim Meksikancem pošla u postelju.

Šejn nije imao ništa protiv. Konačno, taj pijani Meksikanac nije uopšte bio njegov amigo a ovu lepu devojkę upoznao je tek večeras. Vrag bi ga znao da li bi se nje uopšte i setio sledećeg jutra kada se bude istreznio.

Čovek iz Sedme brigade je platio račun a onda su ustali držeći pijanog Meksikanca između sebe i napustili salon.

U glavnoj ulici je u međuvremenu zavladao mir. Mrak je potpuno osvojio jer su se svetla po kućama ugasila. Povedo je hodao između njih kao da su mu noge drvene i usredsredio se na to da tačno spušta jednu nogu ispred druge. Nekoliko puta je počeo da peva ali je već posle prvih taktova izgubio nit melodije.

Uz put su Pamela i Šejn mimo njega izmenjivali poglede. Smešila se izazovno i davala mu do znanja da je spremna da se upusti s njim čim se budu oslobodili pijanog amiga.

Hotel im je već bio na vidiku. Tu se Povedo pod svetiljkom ukopao u mestu i nije hteo dalje. Prinudio ih je da zastanu.

– Šta li ti je? – pitao je Šejn. – Hajde dalje! Hteo je da ga povuče. Tada, odjednom prasnu pucanj i pomeri Šejnu šešir. Prva misao mu je bila da se iza ovoga kriju Norman Vudland i Džesika, a trenutak kasnije spoznao je da Meksikanac nije uopšte pijan koliko je hteo da se prikaže njemu i Pameli i da naravno pripada strelcima iz zasede.

Pošto se metak zario negde ispred njih u dasku pločnika, Meksikanac se naglo okrenuo, grubo odgurnuo Pamelu i mašio se oružja. Šejn ga je munjevito dočepao za ramena i raspalio ga tako snažno da mu je isterao vazduh. Zaboravio je na revolver. Pamela je vrisnula uplašeno. Međutim nije pobegla nego ostala da stoji u krugu svetlosti koju je bacala ulična svetiljka. Bila je kao paralisana. Za to vreme je Šejn zajedno sa Meksikancem pokušavao da izađe iz kruga svetlosti. Pucanj je odjeknuo po drugi put. Ovoga puta je zrno pogodilo cilj, ali pogrešan. Čovek iz Sedme brigade nije bio ubijen tim metkom nego Meksikanac. Čuo je kako se metak zariva a trenutak kasnije je amigo klonuo mrtav na zemlju. Bio je tako težak da je i Šejna povukao sobom na tle, jer se nije dovoljno brzo oslobodio. Treći metak je zbog toga opet promašio cilj. Šejn se pognut okrenuo i potegao „kolt“ i pucao u pravcu mesta gde je video da je vatra bljesnula iz cevi. Prodoran krik je bio odgovor. Uskoro su ljudi pritajeni na drugoj strani počeli da trče, da beže. Šejn se uspravio i nastavio da puca. Za trenutak je primetio senke. No, prekratko. Strelci iz zasede su nestali kao aveti.

Prišao je Pameli i poveo je za ruku na drugu stranu ulice, jer je mrak bio skoro neproziran.

– Bože moj, šta je sa Povedom? – pitala je uzbuđeno.

– On je mrtav – uzvratilo je Šejn puneći mecima ispražnjeni magacin revolvera.

– Oni su ga ustrelili! Gospode, kakvi su to ljudi? – pitala se Pamela.

– Zakačili su pogrešnog, i to još sopstvenog čoveka. Meci su bili namenjeni meni.

Pamela je bez reči tražila njegov pogled u mraku.

Pucnjava se naravno čula. Ljudi su otvarali prozore i gledali na polje, a neki su izašli na ulicu. Pomoćnik šerifa koji je bio na noćnoj službi dotrčao je sa nekolicinom ljudi.

Šejn je ponovo poveo lepu senjoritu za ruku i šmugnuo sa njom u jednu usku, mračnu uličicu.

– Gde stanuješ? – pitala je Meksikanka.

– U onom hotelu!

– Oni lupeži to znaju, zaboga! Šejn je potvrdio.

– Hajde pođi kod mene!

Čovek iz Sedme brigade se osvrnuo na sve strane, a onda pošao sa Pamelom. Napustili su centar grada. Lepotica je imala kuću na istočnom kraju grada. I to ne baš malu kuću. Crna devojka, mele-skinja otvorila je vrata. Pamela je zarađivala za život vezenjem slika što se moglo uočiti još u predvorju. Pljesnula je rukama i jedan starac u prugastim pantalonama i prsluku dođe i duboko se nakloni.

– Donesi nam vina gore, Hoze. Ali brzo! – doviknula je i povelala Šejna uz stepenice, na gornji sprat. Njega je zapremala jedna jedina prostorija. Tu ga je gurnula u jednu stolicu spustila se na njegovo krilo i počela da ga ljubi strasno. Prostorija je mirisala na bademovo drvo i na njen parfem. Zidovi su bili pokriveni tkaninom, a pod zastrt debelim tepisima. Po celoj prostoriji su bili poređani niski stolovi, krzna i jastuci.

Hoze je došao gore noseći vino. Pamela se nije obazirala na to. Grčila je i ljubila Šejna bez prestanka. Skinula mu je šešir i kaput dok joj je on otkopčavao dugi red dugmadi na haljini.

Bila je to žestoka cura! Uprkos tome nije se mogla porediti sa Džesikom. Dok su se voleli ležeći na krznu bila je sasvim tiha i samo tiho ječala s vremena na vreme.

Ne, nije imala ničeg zajedničkog sa Džesikinom neobuzdanim divljim ekstazama. No jedno je osećao jasno, što ga je i nateralo da konačno zaboravi Džesiku jeste činjenica, sve ovo je bilo mnogo iskrenije. Iskrenije i prisnije.

Potrajalo je prilično dok nije prvi put doživela vrhunac. No kada je do toga došlo obgrlila je Šejna i zaplakala od blaženstva. To mu Džesika nije pružila. U tom trenutku nije ni mislio na nju.

IX

Pamela nije imala samo poslugu u kući. Vodila je poslove u velikom stilu. Iza kuće se nalazila prostrana baraka u kojoj je 40 Meksikanki, senjorita i senjora vezlo za nju šarene slike kojima su se presvlačili jastuci ili prosto stavljale u ramove i vešali na zidove.

Šejnu je objasnila da najveći deo tih vezova prodaje jednom trgovcu koji plasira njenu robu u Meksiku i u Latinskoj Americi.

Novi dan je donosio nove probleme. Prethodne noći se ispostavilo jasno da Norman Vudland i Džesika nisu napustili Albikverk i

da to uopšte i ne pomišljaju. Da bi mogli da nastave svoj posao ubica izgleda da su naumili da prvo Šejna izbrišu sa lica zemlje.

Pamela je imala posla u svojoj radionici. Čekao je, ali ona nikako da dođe. Sedeo je dugo za stolom za kojim su doručkovali i čekaio je. Najzad je uzeo kaput i šešir i prebacio opasač sa revolverom preko ramena. Pamela je imala obaveza i morala na svoj posao, ali je i on to isto morao.

Hoze mu je presekao put.

– Molim vas sačekajte. Senjorita će se pojaviti odmah!

– Sedim ovde i čekam već čitav sat i više – uzvratio je Šejn – Sada već doista moram da odem. Kažite joj molim vas da ću se svakako vratiti. Hteo je da pođe ali mu je i meleskinja presekla put. Pritrčala je crvkućući kao ptica.

– Mister Šejn, mister Šejn, senjorita će doći odmah!

U to je i Pamela stigla, visoka ponosita, zaljubljena. Smešila se prilazeći mu.

– Dragi! Moj veliki američki dragan!

Čovek iz Sedme brigade joj je pošao u susret. Obisnula mu se oko vrata i ljubila ga strasno. Zagrlio je i privukao uz sebe.

– Moram da idem, Pamela – kazao je nežno. – Imam prokletu obavezu da nađem Povedinog ubicu.

Hteo je da joj ispriča i više od toga ali ga je ona ućutkala pritiskujući svoje usne na njegove.

– Kuda to smerаш? Nazad u hotel, možda? Dragi, trebalo bi da se okaniš toga. Oni te upravo tamo i očekuju da bi te ubili. Sa njima je i jedna žena. Dali je ljubomorna na mene?

Šejn se iznenađeno nasmeja. – Otkud znaš sve to?

– Još rano jutros sam zamolila jednog poznanika da se malo promuva po centru grada i osmotri situaciju. Radi se o jednoj izuzetno lepoj ženi kako su mi kazali. Ali ona te mrzi! Zbog čega? Ja mislim da tebe svako mora voleti, dragi! – Prišla mu je sasvim blizu i podigla se na vrhove prstiju nastavljajući da ga ljubi. Suze su joj se slivale niz lice.

– Ali draga Pamela ne treba da plačeš!

– Kako ne bih plakala. Oni će te ubiti! Hoće da te ubiju!

– Šta u ovom slučaju znači hoće? Ja celog života hoću da budem bogat. No, jesam li?

Posmatrala ga je razočarano. – Spusti svoju usijanu glavu na moje grudi. Zar nisi bogat?

Zar ova lepa, rasna žena nije bila u pravu? Na njeno pitanje doista nije znao šta da odgovori. Bila je uporna.

– Sačekaj ovde da moji prijatelji saznaju malo više o tvojim neprijateljima. Ta žena je sigurno veoma zla i opasna. Ona te ne voli ali ti voliš nju!

– Ne, nikako! Kako si došla na takvu pomisao?

– Čitam to u tvojim očima. Ono što ona zna, znam i ja. Nemoj to zaboraviti!

– Ja to znam sigurno, – uzvratio je čovek iz Sedme brigade.

– Sačekaj! To su Amerikanci. Ja ću biti obaveštena o svakom

njihovom koraku. Na njih će motriti ne samo Meksikanci nego i svi ostali stanovnici Albikverka. Pratiće ih u stopu.

– Oni čekaju u hotelu!

– Poljubi me! – zahtevala je uzbuđena Pamela.

Šejn joj je ispunio želju. A šta bi drugo mogao i da učini? Odvojili su se jedno od drugoga. Kada je lepa Meksikanka pokušala da mu obuhvati lice šakama, Šejn je uhvati za mišice i steže.

– Neću pustiti te ljude u hotelu da me čekaju, jer bi još mogli da se predomisle i krenu prvim sledećim vozom iz grada.

Pamelino lepo lice se smračilo.

– Ti hoćeš kod one žene! Kažem ti ona je zmija s magičnom privlačnom snagom!

– Gluposti! – kazao je i nežno je poljubio u usta. – Do večeras, zlato moje!

Okrenuo se i napustio Pamelu. Potrčala je nekoliko koraka za njim vičući za njim: Šejn, Šejn, ja...

Nije se osvrtao tako da je lepa Meksikanka odustala. Morao je da prođe kroz ceo grad sve do Rio Grande. Bilo je već skoro podne kada je kroz dvorišni ulaz ušao u hotel.

Od Normana Vudlanda i Džesike nije bilo ni traga. Nisu bili ni u trpezariji niti u predvorju. Na recepciji nije bilo nikog. Portir se nije pojavio ni posle pritiska na zvono. Čovek iz Sedme brigade pomno je pratio pogledom sve oko sebe. Jedan čovek je upravo ušao s ulice. Amerikanac! Ljubazno se osmehnuo i pozdravio pre nego što je ušao u trpezariju. Zastao je na pragu. Bračni par Amerikanaca silazio je niz stepenice. Žena je bila Džesika, a čovek je bio stariji i pomagao se pri hodu štapom. Koristio ga je, u stvari, dok je ženu vodio kroz predvorje. Išli su ruku pod ruku.

Amerikanac je još uvek stajao na pragu. Šejn je video kelnera kako prilazi vratima i razgovara s posetiocem. Posle toga se izgubio zajedno sa kelnerom i najverovatnije otišao do slobodnog stola. Šejnova pažnja je sada bila usmerena na stepenište.

U tom trenutku se čovek vratio iz trpezarije držeći „kolt“ u ispruženoj ruci. Prasak se čuo u istom trenutku. Šejn međutim nije bio nepripremljen. Znao je, pre svega, da ga u ovom hotelu čekaju. U magnovenju se sagnuo i potegao oružje. Metak koji je bio namenjen njemu udario je u zid. Tada je on bio na potezu. Pucao je dva puta za redom i to veoma brzo. Čovek je nestao, a da Šejn nije mogao utvrditi da li ga je pogodio ili ne.

Uspravio se i krenuo brzo kroz predvorje prema trpezariji, držeći revolver na gotovs. Uprkos tome čovek kao da je u zemlju propao. Pucnji su se naravno čuli. Ljudi koji su prolazili ulicom zastali su, što je Šejn krajčikom oka zapazio.

Stajao je uspravljen na ulazu u trpezariju kraj samih vrata i pogledom prelazio prostoriju. U tom času kada je rešio da uskoči unutra odjeknuše pucnji na stepeništu. Okrenuo sa kao bičem ošinit u tom pravcu i uperio „kolt“. Na polovini stepeništa stajala su dva čoveka i osula paljbu na Šejna. Stajali su raskoračeni, povijeni i držali po dva revolvera u visini očiju.

Pripadnik Sedme brigade je ovog puta pucao ne pogodiivši cilj. I

to tri puta. Olovo iz oružja napadača nateralo ga je da uleti u trpezariju. Upravo tamo na vratima za kuhinju stajao je lupez, kojeg je tražio malo pre. Već je podigao oružje i uperio ga na Šejna. Srećom ovog puta je čovek iz Sedme brigade bio spremniji. Očekivao je takav rasplet i njegov revolver kalibra 45 je dejstvovao u deliću sekunde. Napadač je isпустio oružje i pao licem, pljoštimice na pod. Iz kuhinje je dopro vrisak neke žene.

Šejn se okrenuo prema vratima naslonio ramenom na dovratnik i napunio oružje, motreći sve vreme pomno na predvorje. Dvojica napadača sa stepeništa su dotrčala dole. To je čuo. Međutim gde li su sada zavukli? Nije kolebao nego čim mu je doboš revolvera bio pun, okrenuo ga je i izleteo u predvorje ne oklevajući. Tamo nije bilo nikog. Ipak, bacio se na tle i kotrljajući dospeo na drugi kraj predvorja. Tu se tek uspravio na noge.

Predvorje je bilo isunjeno mirisom ispaljenog baruta. Nije, na žalost, mogao da vidi u kom pravcu su otišli napadači. Vrata prema ulici kao i ona prema dvorištu bila su širom otvorena. Sa gornjeg sprata dolazio je neobičan zvuk. Potrčao je gore preskačući po dva stepenika odjednom.

Mnogi gosti kao i sobarice stajali su u hodniku ne usuđujući se da siđu. Uplašili su se kada se Šejn stvorio među njima sa oružjem u ruci. Odmah je spustio „kolt“ i navukao šešir na čelo. Prošao je mimo gostiju ne obazirući se na njih. Prišao je svojoj sobi i širom otvorio vrata.

Soba je bila prazna. Zatvorio je brzo vrata za sobom i prišao prozoru.

Džesika je na drugoj strani ulice stajala s nekim čovekom koga nije poznavao. Okrenuo se odmah i sjurio u predvorje. Međutim na samom dnu stepenica promenio je pravac da ne bio uleteo u naručje šerifu iz Albikverka. Otrčao je do sporednih vrata pa dalje preko dvorišta. Kada je stigao na ulicu Džesika je nestala. Samo je čovek još uvek stajao tu, na istom mestu. Kada mu je Šejn prišao hteo je da se okrene i pođe dalje.

– Trenutak! – povikao je Šejn. Čovek ga je odmerio od glave do pete i upitao – Molim, šta ste hteli?

– Gde vam je pratilja?

– Kažete pratilja? – čovek se smejao iznenađeno.

– Mislim na ženu koja je malo pre stajala tu.

– Žao mi je. Ja sam je istina video, to je sve. Ona nije moja pratilja. – Rekavši to okrenuo se i pošao dalje niz ulicu.

Šejn je opsovao sebi u bradu i gledao na sve strane. Ni jednog poznatog lica na vidiku, a od Džesike ni traga ni glasa.

Pogledao je na sat. Podnevni voz prema severu kreće za pola sata. Krenuo je na stanicu. Međutim, ni tamo nije bilo ni Džesike ni Normana Vudlanda. Sačekao je da voz napusti stanicu. Namerala je da ode na poštu da preda telegram upućen u Vašington. Na putu za poštu morao je proći pored konjušnice.

Specijalne kočije više nije bilo!

Ušao je u dvorište i obazreo se oko sebe. Vlasnik konjušnice mu je pošao u susret. Izlazio je iz štale.

– Došli ste zbog kočije? – doviknuo je i nasmejao se široko.
 – Sada sam sakupio novac – saopštio je Šejn.
 – Bivši vlasnici su je ponovo otkupili jutros – govorio je vlasnik konjušnice očigledno zadovoljan. – Zajedno s konjima. Žao mi je! Šejn steže pesnice i zatvori oči. Razmišljao je grozničavo.
 – Možda vam mogu pribaviti drugu – tešio ga je vlasnik konjušnice. Smatrao je da mu time pruža izvesnu nadu. Naravno, smatrao je da Šejn misli ono što govori. – Jeste li odavde? Ako ste i dalje zainteresovani raspitaću se unaokolo.
 – Jeste li to dvoje videli kada odlaze?
 – Pa jesam, do kapije samo toliko. Vratio sam se ovamo. Vlasnik se smejao. – Imate li nameru da razgovarate s njima? Ne mogu da zamislim da bi vam prodali kočiju!

Šejn podiže ruku u znak pozdrava i napusti dvorište. Šta ako su napustili grad? Najverovatnije su krenuli na jug ukoliko su uopšte krenuli iz Albikverka. To je još bilo pod znakom pitanja. Norman Vudland i Džesika su kupili nazad kočiju još pre puškaranja u hotelu. Znači kočija kao i vlasnici još su u gradu. Možda će mu ta kočija pomoći da nađe par ubica. No gde da, kog đavola, traži kočiju?

X

Norman Vudland pun strepnje pogleda oko sebe. Smatrao je fiks idejom to što Džesika po svaku cenu želi da smakne Šejna. Meksikanac je bio mrtav. Šejn je u hotelu smrtno ranio Teksa Hanka. Njoj to nije bilo dovoljno, još uvek ne! Htela je da postavi Šejnu zamku.

Najmljenici Gir i Braun su vozili kočiju ulicom i zastali pred jednom kućom.

– Dođi unutra i potraži sebi pogodno mesto – doviknula je Džesika svom ortaku. Meksikanca i Teksa Hankija zamenila je novim ljudima, Girovim bratom i njegovim prijateljem Rodolfom.

Ušao je kroz rasklimatana vrata i pitao:

– Zar ne strahujete da će vam krov pasti na glavu? – pri tom je mislio na stanje u kojem se nalazila „zamka“ za Šejna. Uostalom- ceo poduhvat mu se nije dopadao, nije verovao u njegov povoljan ishod.

– Kuća će se srušiti tek onda kada Šejna budemo namamili u nju – kazala je Džesika žustro, ubeđena da je mamac dobro izabran.

– Kada bude video kočiju, ali i ako je bude video. To još ne znamo – tvrdio je Norman Vudland gledajući oko sebe. – Da naiđe baš ovamo u ovaj kraj? Tu je i bog rekao laku noć!

– Art Braun se muva u okolini hotela – objašnjavala je Džesika. Domamiće Šejna ovamo, a kočija će pomoći da stigne ovamo.

– Art Braun! To se lice urezalo u sećanje tog prokletog Šejna, onda kada su on i Gir pucali na njega u hotelu. Ta dvojica ga nisu baš dobro videla, ali on njih sigurno jeste.

– Grešite! On nas je video i prepoznao bi nas! – doviknuo je Gir sa galerije.

Norman Vudland podiže pogled prema Giru. – Kako to da ga niste pogodili ako ste ga dobro videli?

– Veoma brzo je zamakao – odgovori Bob Gir koji je sa svojim bratom izabrao poziciju na galeriji.

Norman Vudland je gledao odbojno oko sebe. Nije bio u stanju da prikrije neslaganje i otpor prema ovom poduhvatu. Poznavao je dobro sve Džesikine samovolje i isključivosti. Međutim, činilo mu se da u poslednje vreme ona gubi osećanje stvarnosti i da ne oseća šta su prave mogućnosti. Zapala je u neku vrstu njemu neobjašnjivog zanosa.

– Zar ćeš ostati da stojiš tamo? – pitala je Džesika teško potiskujući nestrpljenje.

Norman Vudland razvuče lice.

– Ako ga oni vrhunski strelci tamo gore budu pogodili...

– Molim te – kazala je muklim glasom iz kojeg je izbijala pretnja i molba u isto vreme.

Norman Vudland, plavokosi Teksašanin pogleda oko sebe, prođe kroz predvorje i zastade kod sporednih vrata uz koja su stajali plaćenici. Naslonio se na stub koji je podupirao ovo trošno zdanje.

– Hoćeš li ostati ovde? – pitala je Džesika.

Visoki Teksašanin podiže revolver i upravi ga prema ulaznim vratima. – Ako bude ušao ovamo nalaziće mi se tačno na nišanu.

– Normane! On će te ugledati odmah i pucati u tebe!

– Zar nemamo onu dvojicu gore? Uostalom tu je još i Rodolfo, prijatelj Girovog brata. Gde se taj momak kojeg čekamo uopšte nalazi?

– On čeka za nas na ulici i blagovremeno će nas obavestiti – uzvratila je Džesika.

– A ti? – pitao je Norman Vudland muklo. – Hoćeš li ostati da sediš tamo?

Pogledala ga je – To sam i ja mislila. Ako me bude video kako sedim ovde skrenuću mu pažnju na sebe. To će za sve vas biti odlična šansa!

Ulazna vrata se otvoriše i sunčana svetlost prodre u kuću. Rodolfo je ušao prilično bučno. Utrčao je noseći pušku u ruci. Zastao je na sredini predvorja govoreći zadihano:

– Art Braun! Evo ga trči ovamo!

Džesika ustade. Obrazi su joj se iznenada zarumeneli. – Ako Art Braun dolazi trčeći, za petama mu je sigurno Šejn. – Pljesnula je rukama. Očigledno je bila veoma uzbuđena. – Svako na svoju poziciju!

Rodolfo je zastao na sredini prostorije. Okrenuo se u mestu i pohitao napolje.

Džesika se uputi do Normana Vudlanda i vrhovima prstiju mu dodirnu mišicu i lice. Bio je to veoma nežan dodir.

– Ovde ćemo mu prirediti oproštaj sa ovim svetom a posle toga ćemo putovati na istočnu obalu. I to odmah kažem ti! Prvim vozom!

Osmehnuo se mlako i klimnuo glavom. Napred se opet čulo otvaranje vrata i Art Braun uđe u kuću. Dugim koracima prišao je

Džesiki koja se vratila do stolice, jedinog komada nameštaja u toj prostoriji, i ne samo u njoj nego i u celoj kući.

– Da li je Šejn krenuo za tobom? Da li te sledi? – upitala je i za-
stala.

– Bio sam ispred njega sve dok je bio u situaciji da vidi kočiju –
uzvratilo je zadihano Art. – Tada sam otrčao. Cenim da će stići
ovamo za nekoliko minuta.

– Trebalo je da se pobrineš da ne previdi kočiju – prebacila je re-
volverašu.

– To sam i učinio. No, ako je on slep...

– Budi odmeren Art, pazi kako govoriš sa Džesikom – upozorio
ga je Vudland iznerviran.

Džesika se sruči na stolicu.

– Idi na svoje mesto, Art!

– Odmah! – kazao je revolveraš i načini pokret kao da će skinuti
šešir. Prešao je na drugu stranu prostorije koja se nalazila u pot-
punom mraku jer su kapci na prozoru bili zatvoreni. Iz tih razloga
je u velikoj i praznoj prostoriji, uprkos bleštavom suncu koje je si-
jalo napolju, vladao gotovo avetinjski polumrak.

Džesika se zavalila u stolicu i napregnuto gledala u vrata uvere-
na da Šejn treba da se pojavi na njima svakog trenutka.

*

Da se taj čovek zove Art Braun Šejn naravno nije znao. Međutim
kada je tog momka video na ulazu u hotel setio se odmah da je u
pitanju jedan od dvojice lupeža koji su ga pre jednog sata sa dna
stepenica koje vode na sprat hotela obasuli vatrom iz revolvera, a
zatim munjevitog nestali. Momak ga izgleda nije video i krenuo je u
pravcu vodenog tornja. Čovek iz Sedme brigade pogleda još jed-
nom desno i levo a onda krenuo za njim. Sledio ga je kroz grad uli-
cama koje su ga presecale popreko. Pri tome se trudio da ga lupež
ne primeti. Odjednom je napadač iz hotela nestao kao da je u zem-
lju propao. Dok ga je Šejn pogledom tražio na sve strane u vidnom
polju mu se našla specijalna kočija čija mu je kupovina navodno
izmakla. Baš ta kočija! Šejn je obišao naokolo i odjednom bio obu-
zet slutnjom da je sve bilo namešteno. Napadač pred hotelom, ko-
čija baš ovde!

Kočija je stajala ispred navoza do placu koji je ličio na park. Ku-
ća, baš veliko zdanje, nalazila se na 4000 jardi udaljena od ulice i
poluzaklonjena iza starih stabala kestena bujnih krošnji.

Zamka? Sigurno! Bez obzira na sve ne bi smeo odustati. Ukoliko
tim razbojnicima namerava da onemogući prljave radnje moraće
unutra. Na to se odlučio odmah, bez oklevanja. Hteo je da najzad
okonča tu stvar. Kucnuo je čas!

Bolje mu je, uostalom, da svesno upadne u klopku nego da tu
bandu još jednom odveže s lasa pa da ih mora tražiti ponovo. Ipak,
klopka za koju se zna ne može biti u pravom smislu te reči klopka!
U svakom slučaju ne onda kada se još spolja prepozna u čemu je
stvar. Naravno ko je već ušao u klopku pa tek onda postao svestan
situacije u kojoj se našao u daleko težem je položaju!

Čovek iz Sedme brigade je ostavio svoju sačmaricu u hotelu i bio naoružan jedino revolverom. Za ovakvu situaciju to baš nije bilo najprikladnije. To ga, međutim, nije moglo odvratiti da baš ovde, na licu mesta, upadne u okršaj sa banditima.

Zakoračio je na prostrani plac i koračao širokom stazom oivičenom platanima u pravcu kuće.

Tek kada je stupio bliže primetio je koliko je zub vremena uz pomoć kiše i oluja naćeo staro zdanje. Primetio je jednog čoveka pri-tajenog iza stabla kestena ali nije obraćao pažnju na njega nego kročio u kuću. Okružio ga je sumoran polumrak. Stao je sa strane i sačekao da mu se oči naviknu na oskudnu osvetljenost.

Pogled mu pade na ženu u stolici, koja je sedela ispred zida u dnu prostorije. Džesika! Ko bi drugi? Krenuo je prema njoj.

Džesika ispruži ruku kada joj se približio na pet koraka.

– Dovoljno daleko Šejn! – kazala je hrapavim glasom.

Imala je iskustva sa njim. Naravno, znala je da on neće propustiti šansu ako joj se približi dovoljno.

– Zdravo! – kazao je.

– Znala sam da ćeš doći ovamo – saopštila je trijumfalno.

– Tvoja stara navika da koristiš napuštene kuće – podsetio je Šejn.

– Denver! Ti mi nisi ostavio mogućnost izbora! Za nas nema daljeg opstanka ako ti ne budeš mrtav!

Šejn se s tim zaključkom lepe Džesike složio. Klimnuo je glavom. U međuvremenu je otkrio Normana Vudlanda a i Artu Brauna naravno nije ih mogao prepoznati, nego je samo nazirao siluete. Njih mora da je više! Široke stepenice su vodile na gornji sprat. Tamo je krajičkom oka mogao da razazna kretanje. Trebalo je još računati i sa onim kopilanom napolju iza stabla kestena. To je dakle bilo ono što mu je mogla i htela suprotstaviti. Valjalo je računati i s tim da je i Džesika naoružana.

– Ti si dakle odlučila da me usmrtiš?

Džesika je potvrdila. Upravo to klimanje glavom bio je znak. Na gornjem spratu su se dva čoveka približila ogradi i nagnula preko nje držeći puške i visini ramena.

– Šejn, ovamo! – viknuo je jedan od njih prodornim glasom.

I Norman Vudland i Art Braun stupiše napred. Oružje je sevalo i praštalo. Snažna detonacija kao da je pretila da sruši staro i trošno zdanje. Bar tako je zvučalo.

Tamo gde je Šejn delić sekunde ranije stajao sevali su i zviždali meci zarivajući se u zid. Šejna jednostavno nije više bilo na tom mestu.

Čovek iz Sedme brigade se pravim panterskim skokom bacio u stranu i munjevito se kotrljao kroz prašinu i otpadnuti malter sve dok nije udario u zid držeći do tada već revolver u ruci. Pucao je na onu dvojicu sa gornjeg sprata jer su baš oni imali najbolji pregled situacije i pucali stalno levo i desno od njega i iznad njegove glave, tako da mu je lice bilo zasuto malterom.

Već prvim metkom pogodio je jednog od dvojice sa sprata. Momak povika divlje, ispusti oružje i klonu nazad. Radilo se o jednom

karabinu koji je završio dole na podu predvorja. Pri padu se oružje raspalo na sastavne delove.

I drugi Šejnov metak je pogodio cilj. Šejn se naglim premetom zaklonio iza brežuljka sačinjenog od šuta i maltera. Art Braun i Norman Vudland prestaše odmah da pucaju. Potrčali su napred da bi ga ponovo imali na vidiku.

Šejn je do pola zatvorio oči i pratio Braunove korake a onda naglo poskočio i počeo da puca. Momak se nalazio tačno na onom mestu na kojem je Šejn i pretpostavljao, pa ga je njegov metak izbacio iz stroja.

Norman Vudland je pucao kao pomahnitao ne uspevajući da pogodi cilj prosto jer ga nije video.

Čovek koji je stajao napolju prikriven iza stabla u međuvremenu je ušao u zgradu i takođe počeo da puca na Šejna koji je morao da ispali čak tri metka da izbacii iz borbe novodošlog napadača. Tek kada je metak pogodio u meso što se čulo a ne i videlo, Šejnu pade na pamet da bi to mogla biti i Džesika. Polumrak je mogao da dovede do takve proklete zablude! To nije želeo.

Odjednom je zavladała pritiskujuća tišina.

Šejn je punio ispražnjeni magacin revolvera i pri tom istezao vrat. Međutim nije video niti čuo bilo šta. Četvornoške je izašao iz zaklona od šuta. Normana Vudlanda i Džesike nije bilo. Ni traga ni glasa! Možda je Norman Vudland nestao zajedno sa drugim revolverašem, a Džesika leži tamo?

Uspravio se, preskočio brdo šuta visoko tri jarde i krenuo prema silueti koja se pomerila. Šejn podiže oružje.

– Baci revolver! – naredio je.

Na to počeo da seva i prašti. Odgovorio je vatrom, gađajući u cev iz koje je varničilo. Samo čas kasnije čuo se tresak oružja koja pada na kameni pod. Brzo je pritrčao pozivajući? – Džesi...

Nije bila Džesika nego momak koji se napolju prikrivao iza stabla kestena i na kraju ušao u kuću. Okrenuo se u mestu i potrčao napolje. Primetio je da revolveraš kojeg je pogodio prvog posrćući silazi niz stepenice. No, trčao je dalje. Morao je prvo da uhvati Džesiku i Normana Vudlanda pre nego što pomogne ranjenima. Trčao je koliko su ga noge nosile i primetio ono dvoje kako upravo zamiču iza jedne štale. Kočija je stajala napred na drugoj strani ulice. Rastojanje do kočije je bilo isto. Međutim oni su bili ispregli konje. Šejnu se znoj slivao niz lice kada je stigao do štale. Brzo je zamakao u senku držeći „kolt“ u ispruženoj ruci. U tom trenutku se iza ugla pojavi Norman Vudland i počeo da puca. Šejn se bacio na zemlju tako da je metak prozviđao iznad njegove glave. Delić sekunde kasnije zagrmeo je njegov „kolt“ kalibra 45. Metak je pogodio i Norman Vudland, visoki Teksašanin se srušio na tle. Šejn se odmah uspravio i potrčao dalje. Džesika je stajala iza jedne zgrade. Morala je videti da je Norman Vudland pogođen. Podigla je revolver i nanišaniła na Šejna. On je spustio oružje i krenuo prema njoj.

– Sklanjaj oružje! – kazao joj je ostrim glasom.

VEOMA VAŽNO!

DRAGI ČITAOCI, EDICIJA SILUETE
OD BROJA 349 KOJI IZLAZI

4. I 1991. GODINE
IZLAZIĆE POD NAZIVOM *Šejnke*

**ISTA EDICIJA
NOV NAZIV**

Nišanila je sve dok joj nije prišao sasvim blizu i oduzeo oružje. Delio ih je još samo jedan jedini korak. Džesika ga je gledala pravo u oči i prišla mu i obisnula mu se o vrat. On je sada u svakoj ruci imao oružje.

– Šejn! – odjeknu prodoran poziv. Čovek iz Sedme brigade se naglo trže i okrete držeći i dalje revolvere i Džesiku obešenu oko vrata tako da se i ona zajedno s njim okrenula naglo.

Pored Normana Vudlanda opruženog na zemlji stajao je revolveraš kojeg je pogodio gore na galeriji. Bio je ranjen ali je stajao uspravno i držao pušku uperenu na Šejna. Spustio je revolvere, jer bi sada puška mogla da pogodi jedino Džesiku.

Uprkos tome revolveraš je pucao. Nišanio je preko Džesikine glave u Šejново lice ali ga nije pogodio, nego nju. Bila je na mestu mrtva. Samo je njen stisak popustio a onda je klonula kao krpena lutka.

Šejn je kao pomahnitao pucao iz oba revolvera. Čovek je pao u travu i ostao da leži nepomično. Pustio je Džesikin revolver da padne. Potresen gledao je prema Džesiki. Bila je mrtva, tu se ništa više nije moglo ni učiniti, niti izmeniti.

Kako li je samo došlo do toga da ova lepa žena vodi takav život. Bila su to pitanja koja će ostati bez odgovora tokom celog njegovog života. Obišao je njeno mrtvo telo i vratio se u trošnu kuću.

Čovek koji je pao preko ograde galerije više nije bio živ. Šejn je

N·O·V·O!

**western roman
koji će od januara
1991. godine izlaziti
svakog 5-og u mesecu,
zabaviće vas dragi čitaoci
kao i naši romani istog žanra:
DOK HOLIDEJ I ŠEJN**

pogledao oko sebe. Tamo gde je Art Braun malo pre ležao tle je bilo tamno od krvi. No gde je taj momak?

Šejn je prišao Rodolfu ali ni njemu više nije bilo pomoći. Čudan šum koji je dolazio odozgo sa sprata ukopao ga je u mestu.

– Šejn, ja sam ovde – razabrao je jedan hrapavi šapat. Šta to treb da znači? Momak je bio ranjen i izgubio je mnogo krvi. Šta je tražio gore na spratu?

Čovek iz Sedme brigade je prišao zidu okrenut leđima i pogledao gore.

– Šejn! – ponovo se čuo poziv.

– Gde si? Pokaži se!? – odgovorio je Šejn i napunio oružje.

– Ovde! Ovde! – Nije bilo zablude, momak se javljao sa galerije. Šejn je krenuo uz stepenice držeći ruku sa oružjem isturenu napred.

– Treba da se pokažeš!

Ugledao ga je najzad. Desno od stepenica pridizao se držeći se za gelender. Tako je to izgledalo. Ranjeni momak je provukao pušku kroz ogradu i počeo da puca. Šejn se izmakao sa nišanske linije i odgovorio vatrom. Pogodio je u metal tako da je zvonilo i odjekivalo kroz celo zdanje. Ponovo je povukao obarač. Međutim i ovog puta je promašio cilj. Gde li se deo taj momak? Više ga nije video. Malo se uspravio i ostao da čeka na sve četiri. Čovek se pojavio na stepenicama. Uspravio se iz pogurenog položaja pa ga Šejn nije mogao videti. Sada je bio uspravljen bez oružja a obe ru-

ke pritisnuo uz telo. Uspeo je da preskoči jednu stepenicu a onda izgubio ravnotežu. Izgledalo je kao da će moći da se održi i zaustavi sunovrat zahvaljujući gelenderu. No za to, kako se pokazalo, nedostajalo mu je snage. Pao je napred premećući se preko glave sve do dole sve dok se nije zaustavio pred Šejnovim nogama. Čovek iz Sedme brigade se uspravio i pošao da mu priđe bliže ali je bilo bespredmetno jer je bio mrtav, nije mu se moglo pomoći. Zakačio ga je poslednji metak ali ne kao pun pogodak. Metalni zvuk koji je propratio upravo poslednji ispaljen Šejnov metak odbio se i onda usmrtio revolvveraša. Što li nije ostao u predvorju?

Uskoro su se začuli glasovi i koraci. Šejn se okrete. Šerifa su građani obavestili o puškaranju. Vratio je oružje u futrolu i pošao čuvaru zakona u susret. Kao što se to veoma često dešavalo, šerifa kao da je više uznemiravao koliko je ljudi Šejn, bez obzira za koga je radio, poubijao nego o kakvim ljudima i kakvim zaustavljenim nedelima je reč. Naravno razgovor je bio dug i ne baš prijatan pa bi bilo mnogo razloga da Šejn što pre ode u hotel, sačini izveštaj za svoju Sedmu brigadu i obavesti Vašington da je sve okončano bez suđenja. Do njega neće ni doći. Zločinci su mrtvi. Među njima i Džesika, lepotica koja je uspela da uzburka krv večitom samotnjaku Šejnu, da ga magično privuče i smrtno razočara. Ispisujući izveštaj u kome se naravno pominjalo i Džesikino ime nekoliko puta je uzdahnio duboko.

Sve je gotovo. Borba je okončana, mučan razgovor sa šerifom obavljen i izveštaj napisan. Dakle, svi razlozi da krene dalje na put u susret novom zadatku Sedme brigade. Međutim, postojao je jedan, istina, veoma jak razlog da ostane još u Albikverku. On je bio i privlačan i prijatan. Pamela! Zbog čega ne bi kod te tople, strasne žene plemenitog srca proveo nekoliko dana.

Bilo je već prilično kasno kada je pošao na kraj grada u susret najlepšim trenucima pred novi zadatak i novu avanturu. Idući prema Pamelinoj kući bio je zadovoljan što je ostavio svoju hotelsku adresu da bi tamo stigli zadaci iz Vašingtona. Nije bilo problema, recepcioner će mu dostaviti poruke kod Pamele. Dvadeset dolara je podstaklo recepcionera na uslužnost. Uostalom, mislio je Šejn, ne moraju baš u Vašingtonu znati da on uz bezbroj opasnosti i napora kojima biva izložen ima i divne trenutke uživanja. Naravno uvek se radi o ženama, privlačnim strasnim, zlim i dobrim. Srećom, ovoj kojoj hita u zagrljaj bila je dobra. To će biti melem na ranu koju mu je nanela jedna zla!

Dočekala ga je raširenih ruku i užagrelih očiju. Nije ga pitala ni gde je bio ni šta se dogodilo. Šejn je uhvatio jedan njen pogled ispod oka i znao da su do nje stigle sve vesti pa i one da zle kobne žene nema među živima. Nije, međutim, rekla ni reč o tome. Prihvatila ga je, volela i pazila. Pružila mu je svu svoju strasnu ljubav.

Prošlo je nekoliko dana odmora i uživanja kada je na vrata Pameline kuće zakucao portir iz hotela. Predao je Šejnu koverat. Nepotrebno je smišljao kako da saopšti Pamelu da mora otići i da je njegov povratak više nego neizvestan. Znala je to i ispra-

tila ga na put. Oprostili su se brzo, a lepa Meksikanka je jedva zadržala suze.

Polazeći u usret novom zadatku i novim avanturama Šejn je nosio u srcu neku prijatnu toplinu.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

SVIM
ČITAOCIMA
ŽELIMO
SREĆNU
I USPEŠNU
NOVU
1991.
GODINU

1991